

Jesu återkomst före vedermödan

**Ett försvar av pre-trib läran som betyder att uppräckandet av de
troende sker innan vedermödans start**

Innehållsförteckning

- 1. Förord**
- 2. Ett försvar av Pre-trib läran**
- 3. Israel, hedningar och församlingen**
- 4. Uppenbarelseboken är tredelad**
- 5. De 24 äldste runt omkring tronen**
- 6. Vad är uppryckandet**
- 7. Uppryckandet är Imminent**
- 8. Herrens dag och Jesu Kristi dag**
- 9. De rättfärdigas och de orättfärdigas uppståndelse**
- 10. Den judiska brölloptraditionen och uppryckande**
- 11. Räddad från Guds vrede**
- 12. Pre-trib argument**
- 13. Uppryckandet genom bilder och symboler i GT**
- 14. Kom mitt folk och gå in i dina kamrar**
- 15. Svar på ofta ställda Post-trib frågor**
- 16. Frågor till Post-trib läran**
- 17. Apostasia – Avfall eller avgång**
- 18. Församlingen i Tessalonika**
- 19. Vid den sista basunens ljud**
- 20. Inspirerande texter**

Förord

I den församling som jag var knuten till som barn och ungdom var budskapet om Jesu återkomst en central del av förkunnelsen. Redan då kom underbara profetior från Herren som lät: "Var redo, jag kommer snart!" Även om Jesu tillkommelse har haft en särskild plats i mitt hjärta, var det först 2012, i samband med den arabiska våren, som Herren viskade till mitt hjärta att starta hemsidan "Jesus kommer snart". Jag fick en otrolig trängtan att bli en av många andra som basunerar ut budskapet om Jesu snara återkomst. Det blev samtidigt ett uppvaknande för mig när det gäller själva tidpunkten för uppräckandet av Guds församling, och under de kommande år som låg framför skrev jag inlägg som "Jesus återkomst före vedermödan 1-5". År 2014 upplevde jag Herrens tilltal att starta hemsidan "Den yttersta tiden", som samtidigt skulle vara en hemsida som fokuserade på de tidstecken som vi upplever så starkt i vår tid. Det har varit en otrolig resa där hoppet, längtan och kärleken till Jesus bara har vuxit med åren, där jag har fått se en liten glimt av Herrens kärlek till sin församling och hur mycket han längtar efter att vara tillsammans med sina barn.

Att skriva ett samlat och genomarbetat inlägg har varit en uppgift som har legat på mitt hjärta i många år och som äntligen är färdigt. Ett stort tack till min underbara hustru för allt stöd och förståelse genom åren, där skrivandet och studerandet har fyllt mycket. Det största tacket är till Herren som gav mig uppgiften och som har gett kraft i de stunder jag inte orkade fortsätta. Mitt hopp är att det ska välsigna på samma sätt som det har välsignat mig. Jesu återkomst är en tröst i vår vandring och i en mörk tid, och ett bevis på Herrens villkorlösa kärlek till oss. Jag ber att Herren ska öppna andliga öron, så att vi ser och hör det han önskar att tala till oss i den tid som är.

Herrens rika välsignelse,

Mikael

Ett försvar för Pre-trib läran

En fråga många ställer sig i förhållande till Jesu återkomst är när uppryckandet av de troende skall ske? Är det före, under eller efter vedermödans tid? De tre vanligaste rättningar i frågan är: pre-trib läran, mitt-trib och post-trib läran. Det här kommer att bli ett försvar för pre-trib läran. Det vill säga att uppryckandet av de troende sker innan vedermödans start.

Israel, hedningarna och församlingen

När det gäller Jesu tillkommelse är det tre saker vi måste skilja åt: Guds plan för församlingen, Israel och för hedningarna. Felet vi ofta gör är att blanda ihop Guds löften och planer för Israel med de för församlingen. När församlingen tar Israels plats och omvänt, blir det helt enkelt fel. För att placera in församlingen på rätt ställe i ändetidens skeende måste man därför skilja på när Gud talar till Israel och när Gud talar till församlingen.

På lagens tid var Israelsfolk bärarna av Guds frälsningsplaner, där GT:s huvudtema är Messias, hans komma och hans rike. De första elva kapitlen i Bibeln handlar om de första två tusen åren av människans historia, som sträcker sig fram till Abraham. Allt därefter i GT handlar om de löften som Gud har gett till Abraham och hans säd. Mitt däremellan och mitt i historien om Guds kallelse och utkorelse av Israel, möter vi plötsligt ett helt nytt folk som Herren har kallat och utvalt genom sin nåd, nämligen församlingen. Församlingen var en hemlighet i Guds hjärta som inte tidigare var känd i GT, men som först blev uppenbarad efter korset.

Med utgångspunkt i Daniels 70 årsveckor kan vi se att efter den 69:e årsveckan stannade Guds profetiska klocka för en kort tid för Israel, och vi fick en paus eller en parentes i Israels profetiska tidslinje. Guds fokus flyttades från Israel till församlingen, hans kropp. Den parentesen har varat i cirka 2000 år nu, men utifrån tidens tecken och Guds ord kan vi se att den

parentes som också är församlingens tid på jorden, snart är slut. Då är vi klara att uppleva den 70:e och sista årsveckan för Israel, som också är vedermödans tid. Utifrån Daniels 70 årsveckor ser vi att både de 69 första, men också den sista och 70:e årsveckan på ett helt speciellt sätt har med det judiska folket att göra.

Israel är hjärtat i det profetiska ordet

Hos 5:15 – Jag (Jesus) vill gå min väg, jag vill vända tillbaka till min boning (himlen), till dess de (judarna) erkänner sin skuld och söker mitt ansikte. I nöden (vedermödan) skall de vända sig till mig.

En stor del av Guds plan och det profetiska ordet har med andra ord med Israel och det judiska folket att göra, som både innebär deras kallelse, deras tillfälliga förstockelse och deras kommande upprättelse. Det betyder inte att Herren inte har utvalt eller köpt ett folk åt sig som är församlingen, men att Israel är hjärtat i det profetiska ordet.

Hela GT handlar om Israel och deras förhållande till Gud. När Jesus kom till jorden vände han sig till det judiska folket, predikade evangeliet om Riket och framställde sig själv som deras utlovade Messias. Efter den sista årsveckan kommer 1000-årsriket att upprättas, vilket är då Herren kommer att uppfylla och fullborda alla sina förbund och löften för landet Israel, Jerusalem och kvarlevan av det judiska folket.

Har församlingen ersatt Israel?

En av de frågor som kristna har mest svårt att förstå är varför församlingen inte har ersatt Israel, och varför Israel är tvungen att finnas till och existera i de sista dagarna. Om nu Gud har infört ett nytt förbund genom korset, varför skulle han då gå tillbaka till sitt gamla egendomsfolk och uppfylla de förbund han har med Israel?

Att Gud inte är färdig med Israel kan vi se utifrån två saker. Dels de eviga löften till Israel som Gud ännu inte har fullbordat, och dels att det fortfarande återstår en årsvecka av Israels profetiska tidslinje.

Israels delvisa förhårdelse

Rom 11:7 – Vad följer då av detta? Jo, vad Israel strävar efter har det inte uppnått. De utvalda har nått det, men de andra har blivit förstockade.

Den profetiska tid av "förstockelse" för Israel hör ihop med den parentes vi hittar mellan den 69:e och den 70:e årsveckan för Israel och Jerusalem.

I Romarbrevet kan vi läsa om Israels delvisa förhårdelse, som inte ska förstås som en förkastelse från Guds sida. Denna "förhårdelseperiod" är den samma som den parentes vi har mellan den 69:e och den 70:e årsveckan för judarna och Jerusalem. Efter korset blev Israel tillfälligt tillsido satt, medan Gud började sitt förlösande verk bland hedningarna. Det första han ville göra var att bygga sin kyrka, som helvetets portar aldrig skulle få makt över (Matt 16:18).

Romarbrevet visar oss att Israel skulle förhårdas för en tid, vilket innebär att de inte erkände Jesus som deras Messias. De naturliga grenarna, som är Israel, har blivit avbrutna från det äkta olivträdet, och mot naturen har vi, hedningar, blivit inympade i det sanna olivträdet. Paulus varnar oss samtidigt för att förhäva oss över de grenar som brutits bort, men som kommer att bli inympade igen, om de inte förblir i sin otro (Rom 11:23).

Det profeterna såg

Hebr 1:1 – Sedan Gud i forna tider många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu i den sista tiden talat till oss genom sin Son.

Hela GT är full av löften som blev givna och delade genom profeterna. Det var löften som handlade om Israel som Guds utvalda folk, Messias som den lidande tjänaren, Messias som konung på Davids tron, ändetiden och det messianska riket (tusenårsriket). Det profeterna inte såg, och något som Herren inte hade uppenbarat, var den kristna församlingens tid, som är en parentes mellan Jesu första och andra komma. Profeterna såg med andra ord inte tiden mellan Messias lidande och den kommande härligheten (tusenårsriket) (1 Pet 1:11).

Att folkslagen skulle bli frälsta som en konsekvens av det messianska rikets upprättelse var alltså ingen hemlighet i GT. Men att Herren hade förberett en särskild hushållning för hedningarna, genom att sända den helige Ande till jorden för att utvälja ett himmelskt folk genom Guds nåds evangelium, var en hemlighet på den tiden. Det förklarar varför församlingen inte nämns i GT och är mycket begränsad i Jesu undervisning.

Guds profetiska klocka för Israel har stannat

Apg. 15: 13–18 – "Bröder, hör på mig. Simeon har berättat om hur Gud först såg till att han vann ett folk åt sitt namn bland hedningarna. Det stämmer överens med profeternas ord, där det heter: Därefter skall jag vända tillbaka och åter bygga upp Davids fallna boning. Dess ruiner skall jag bygga upp och jag skall upprätta den igen,

Det finns många teologiska orsaker till att församlingen kommer att bli uppryckt före den 70:e och sista årsveckan, men om den primära orsaken för den 70:e årsveckan är att fullborda de sex profetiska löften till Israel, som vi ser i Daniel 9:24, måste församlingen vara borta innan dess. När Jakob, som var ledare i församlingen i Jerusalem, delar det här, så har det gått cirka 20 år efter korset, och det är uppenbart att de första 69 veckorna var fullbordade, men också att Guds profetiska klocka för Israel hade stannat.

Jakob förkunnar att Israel har blivit tillsidosatt för en tid, medan Herren har uttagit ett folk bland hedningarna (församlingen). Sekventiellt, efter församlingens tid på jorden, skulle Herren vända sitt fokus och fortsätta sitt program med Israel. Paulus bekräftar detta när han undervisar att förstorkelse har kommit över en del av Israel, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in, och det är därefter att hela Israel ska bli frälst (Rom 11:25).

Uppryckandet kommer att ske vid en separat tidpunkt än Jesu synliga återkomst, då Herren har olika program för Israel och församlingen. Syftet med vedermödan är tvådelat. Den är för det första till för att rena Israel, och för det andra att förstöra och göra upp med de icke-troende nationerna (Jer. 30:1–11). Församlingen hör inte med i dessa syften.

Vedermödan är en förberedelse för Israel inför tusenårsriket, där Israel ska ha möjlighet att välja mellan Antikrist och Messias. Under vedermödan dömer Gud Israel och inbjuder samtidigt det judiska folket in i det Messianska riket. Syftet med Guds vrede är att den ska föra Israel och nationerna till omvändelse.

Den 70:e årsveckan

Dan 9:24 – Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad för att göra slut på överträdelse, försegla synder, försona skuld, föra fram en evig rättfärdighet, fullborda syn och profetia och smörja den Allra heligaste.

Profetian i Daniels bok, som omfattar de 70 årsveckorna, är en betydningsfull skiss över Israels historiska och dess profetiska tidslinje, som sträcker sig från den babyloniska fångenskapen till Kristi andra ankomst som Israels Messias. Här ser vi tydligt att alla 70 årsveckor har med det judiska folket och Jerusalem att göra. Precis som de första 69 veckorna inte hade något med

församlingen att göra, så har heller inte den sista årsveckan med församlingen att göra.

Den sista årsveckan, som också är vedermödan, är beskriven i Upp kap 6-19 och är Guds handlande med Israel och världen. Församlingen är den parentes som ligger mellan den 69 och den 70: e årsveckan, vilket beskrivs i vers 26 – "men slutet kommer som en störtflod. Intill änden skall det råda krig. Förödelsen är fast besluten." Gud kan inte avsluta sitt program med Israel innan han har uppfyllt förbundens bestämmelser med dem.

Alltså har Gud, innan vi går in i den sista årsveckan, avslutat det vi kallar församlingens tidsålder, som påbörjades på pingstdagen och har fortsatt i 2000 år. När Gud väl har avslutat församlingens tidsålder kan han fortsätta sitt "profetiska program med Israel." Hans förbund med Israel kan bara uppfyllas under de sista 7 åren i Daniels profetia. Då Guds löften till Israel är villkorslösa, är det bara Gud själv som kan uppfylla dem.

Församlingen – Kristi hemlighet

Efe 3:2–6 - Ni har ju hört om det uppdrag som Gud i sin nåd gav mig med tanke på er, hur jag genom en uppenbarelse fick lära känna den hemlighet som jag redan i korthet har beskrivit. När ni läser detta kan ni förstå min insikt i Kristi hemlighet. I forna generationer var den inte känd för människor så som den nu har uppenbarats genom Anden för hans heliga apostlar och profeter: att hedningarna har samma arv som vi, tillhör samma kropp och har del i samma löfte i Kristus Jesus genom evangeliet.

Det grekiska ordet för hemlighet är "mysterion" där huvudbetydningen är "något som är helt nytt och inte har varit förut". Denna fantastiska hemlighet: att vi hedningar har blivit medarvingar till Guds löften, blev först förmedlat genom aposteln Paulus som fick del av det genom en uppenbarelse av Herren (Kol 1:25-27). Den helige Ande och församlingen är oskiljaktiga i

denne hushållning. Den helige Ande är permanent inneboende i de troende, församlingens hjärta, och är panten på vårt arv intill uppryckandets dag.

I vår hushållning är församlingen det enda tempel som Herren känner till på jorden. Att den helige Ande har tagit sin boning i oss är egentligen det enda som är till hinder för att Antikrist kan träda fram. När församlingen är borttryckt och den helige Ande träder till sida blir det möjligt för Antikrist att träda fram.

Det betyder att Paulus förmedlar en av de hemligheter som indirekt har med församlingen att göra, som han har fått genom ett direkt ord eller en uppenbarelse från Herren. Hemligheten som Paulus förmedlar här och som aldrig tidigare har varit uppenbarad eller känd, är just det att en utvald generation inte kommer att dö, men kommer att få uppleva att bli transformerad och förvandlad, och kommer att uppräckas tillsammans med de döda för att möta Jesus på skyarna.

Hedningarnas fulla antal

Rom 11:25 – Bröder, jag vill att ni skall känna till denna hemlighet, för att ni inte skall ha för höga tankar om er själva: förstörelse har kommit över en del av Israel och så skall det förbli, till dess att hedningarna i fullt antal har kommit in

Ingen vet det exakta tidpunkt för uppryckandet av församlingen, men tiden däromkring ska vi ha en förståelse för och känna till. Men faktiskt ger Herren oss det helt precisa ögonblick när han ska hämta sin församling till sig.

I över 2000 år har Herren genom sin helige Ande uttagit en församling av människor, som har trott på frälsningens budskap som för judar är anstötligt och för hedningar en dårskap (1 Kor 1:21-24).

Det är evangeliet för var och en som tror. Herren har demonstrerat sin allmakt, genom att föra nya själar till tro i hela NT församlingens

uttagningstid, bevara dem, och göra sin församling fulltalig. (hedningarnas fulla antal). Hedningarnas fulla antal får inte blandas ihop med hedningarnas tider. Hedningarnas tider sträcker sig helt fram till Jesu synliga återkomst för världen och Israel, medan hedningarnas fulla antal är det som utlöser uppryckandet.

Ett bestämt antal

Det finns ett bestämt antal människor, som är ett tal som endast Herren känner till, och som kommer att fullbordas. När den sista människan har blivit frälst och blivit en del av den skaran, som är det antal hedningar som ska frälsas innan uppryckandet, så kommer församlingen att bli hämtad hem till himlen.

Det grekiska ordet för "fulla antal" är ofta använt i nautiska termer. Det används för att visa på det antal besättningsmedlemmar ett skepp ska ha innan det kan segla. Då det var farligt att segla på stormiga hav utan full besättning, kunde skeppet inte lämna hamnen innan de hade "det fulla antalet" besättningsmedlemmar ombord. Ordet "kommit in" betyder att "anlända till en bestämd destination". Paulus använder dessa metaforer för att beskriva församlingen som lämnar jorden, för att anlända till himlen innan Israels förstockelse försvinner.

I följe Joh. 14:2–3 så är himlen vår destination, och så snart församlingen har kommit in till sin destination i himlen, så kommer de judiska ögonen att öppnas, och deras blinda ögon kommer att se.

När hämtar Gud sin församling

Så ett svar på frågan när Herren hämtar sin församling, är att det sker precis när hedningarnas fulla antal är fyllt, som är den sista människans frälsning före uppryckandet. Vem den människan är, och när det sker är det endast Herren som vet. När det "fulla antalet" är nått, blir vi uppryckta till vår Faders

hus, vart på att vi går in i den 70 årsveckan, och Herren vänder sin fokus på Israel och Jerusalem.

I och med att Jesus inte har kommit tillbaka ännu, så betyder det att Kristi kropp ännu inte är fyllt. Det fattas fortfarande några dyrbara själar som ska frälsas, och det antalet vet bara Fadern, Sonen och den helige Ande. En annan orsak till att Jesus inte har kommit tillbaka ännu är att Jesus gick bort för att bereda plats åt oss, och när det är gjort så har han lovat att han kommer tillbaka. (Joh 14:1-3)

När båda dessa förbehåll är uppfyllda, så kommer Jesus ner i himlarymden och hämtar sin församling.

Uppenbarelsboken är tredelad

Upp 1:19 – Skriv alltså ner vad du har sett och vad som är och vad som skall ske härafter.

Här visar Herren Johannes att uppenbarelsboken är tredelad. Det första är "det som Johannes redan har sett". Det andra är "det som är" och till sist "det som ska ske härafter".

Vad du har sett

I Uppenbarelsboken kapitel 1 ser Johannes den förhärligade Jesus ståendes ibland ljusstakarna av guld. Han ser den uppståndne segerherren från Golgata stå mitt ibland de 7 ljusstakarna (de 7 församlingarna) av guld, med 7 stjärnor (de 7 församlingarnas änglar) i sin hand. Johannes ser Jesus som den förhärligade människosonen, som lammet, som lejonet av Juda stam, som den store domaren och som Konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Vad som är

I kap 2 och 3 ser han det som är. Johannes fick ta emot ett budskap till de sju församlingarna. Breven är en överblick över församlingens urskillnings tid, utifrån en profetisk och historisk tidslinje, helt i från församlingens födelse till Jesu återkomst. Sju brev som representerar församlingen och dess andliga utveckling genom alla tider, intill bortryckandet och vedermödans tid.

Det första brevet sänds till församlingen i Efesos som representerar församlingens första tid, nämligen den apostoliska tiden. Det sjunde och sista brevet sänds till Laodikea församlingen. Det andliga mörker som skissas upp i brevet är en beskrivning på den allra sista tiden innan Jesus kommer tillbaka. Laodikea församlingen är den oomvända församlingen som blir kvarlämnad och utspydd in i vedermödans tid.

Vad som ska ske härefter

Till sist skulle Johannes skriva ner det som skulle ske härefter, med andra ord efter församlingens profetiska tid på jorden. Ordet "härefter" är det grekiska ordet "*meta tauta*", som betyder "efter dessa saker". Dvs. det som sekventiellt ska ske efter församlingens tidsålder, som är presenterat genom de sju breven.

Upp 4:1 – DÄREFTER (dvs, när församlingens tid på jorden är över, och den är blivit fulltalig) såg jag, och se, en dör stod öppen i himlen, och den röst jag först hade hört TALA TILL MIG, SOM EN BASUN, sade: "KOM HIT UPP, så skall jag visa dig vad som måste ske härefter." (nämligen efter församlingens tidsålder) GENAST kom jag i Anden, och se en tron stod i himlen och någon satt på tronen.

Församlingens uppryckande som är beskrivet i 1 Thess 4:16, kan jämföras med den uppenbarelse Johannes fick uppleva. Här representerar Johannes den uppryckta församlingen.

Johannes såg en öppen dörr i himlen, en dörr som var öppnad för att församlingen skulle gå in och igenom den. Johannes får uppleva "en stark röst", "en Guds basun" och ett "uppryckande till Guds tron". När Jesus talar och delar budskapet till församlingen är Johannes fortfarande kvar på jorden. När Jesus talar med Johannes om vedermödans domar som går ut över jorden är Johannes uppryckt till himlen. Där är han tillsammans med Jesus och de 24 äldste, som representerar den uppryckta församlingen omkring Guds tron.

I kap 4 och 5 får vi en himmelsk ögonblicksbild som är efter uppryckandet men före vedermödans tid på jorden. I kap 6–19 är vi tillbaka på jorden och i fågelperspektiv ser Johannes vedermödan utspela sig på jorden. En perfekt bild på församlingens tid på jorden men också dess position och plats i vedermödans tid.

De 24 äldste runt omkring tronen

Upp 4:4 - Runt omkring tronen stod tjugofyra troner, och på dessa troner satt tjugofyra äldste, klädda i vita kläder och med kronor av guld på huvudet

I början av Uppenbarelseboken kapitel 4 möter vi en skara som vi inte har stött på eller sett tidigare i Bibeln. Det första Johannes ser när han ser "det som ska ske härnäst" är Herrens tron med de 24 äldste runt omkring. Det är en skara som vi inte kan se har funnits tidigare. Både Jesaja, Hesekiel och Daniel fick lov att skåda Herrens tron, men där är denna skara inte beskriven. Jesaja såg dem inte i Jesaja kapitel 6. Hesekiel såg dem inte i Hesekiel kapitel 1 och 10, och Daniel såg dem heller inte i kapitel 7. Denna skara har med andra ord inte varit där tidigare, men nu, sekventiellt efter de sju breven som representerar församlingen ur ett historiskt och profetiskt perspektiv, ser vi dem i himlen. De är på plats runt Guds tron, innan vedermödans domslut ska börja i Uppenbarelseboken kapitel 6.

Troner i Daniels bok

Dan 7:9 – Medan jag såg på djuret sattes troner fram, och den Gamle av dagar satte sig ner. Hans kläder var snövita och håret på hans huvud var som ren ull. Hans tron var av eldslågor och hjulen på den var av flammande eld. En ström av eld flöt ut från honom.

I Daniels vision får vi veta att troner blir framsatta i himlen. Även om detta är en syn som talar om framtiden, får vi ändå inga detaljer om vem som ska använda dessa troner eller hur många troner det rör sig om. Det visar att de hemligheter som har med församlingen att göra var dolda även för profeterna i Gamla Testamentet, och blev först uppenbarade genom Paulus. Men det är först Johannes som nämner denna skara i Uppenbarelseboken.

Himlen i Nya Testamentet

I Hebreerbrevet kapitel 12 får vi en bild av himlen i Nya Testamentet. Men inte ens där, efter Jesu död på korset, möter vi denna grupp av människor. Hebreerbrevets författare ger oss en bild av de grupper av människor som vi möter i himlen just då:

Heb 12:22-23 – Nej, ni har kommit till Sions berg (i himlen) och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, till en högtidsskara, en församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen (de troende i Gamla Testamentet som uppstod i förbindelse med Jesu uppståndelse), till en domare som är allas Gud och till andarna hos de rättfärdiga som nått fullkomningen (alla troende från Gamla och Nya Testamentet som ännu inte har fått uppståndelsekroppar).

De grupper som är representerade här i Hebreerbrevet 12 är alltså änglarna, de troende i Gamla Testamentet som uppstod i förbindelse med Jesu uppståndelse, Herren Gud och alla troende från Gamla och Nya Testamentet, som ännu inte har fått sina uppståndelsekroppar. De troende från Nya

Testamentet får sina härlighetskroppar i förbindelse med uppryckandet och de troende från Gamla Testamentet får vänta till efter vedermödan i förbindelse med tusenårsrikets start.

I och med att de 24 äldste inte är nämnda här, betyder det att när Johannes möter de 24 äldste är det något helt nytt och något som inte har funnits där tidigare. Första gången i Guds ord vi möter denna skara är i Uppenbarelsboken kapitel 4, precis innan vi går in i den sista och 70 årsveckan, eller vedermödans tid.

Vilka är denna skara?

Vilka är dessa skapelser som ska ha några av de bästa platserna, nära Herren och runt omkring Guds tron? Vilka är dessa skapelser som är klädda i vita kläder och bär kronor av guld på huvudet? Dessa som är fyllda av lov och tack till Herren och sjunger en ny sång till Lammet? De är präster och kungar och får löfte om att regera med Herren på jorden. Ordet identifierar dem som de 24 äldste omkring Guds tron.

De 24 äldste är nämnda på fem olika ställen i Uppenbarelsboken: 4:4,10, 5:8, 11:16 och 19:4. Både deras funktion, kläder och deras tal ger oss en ledtråd till vilka de är. Om de 24 äldste representerar församlingen, är det en stark indikation på församlingens förhållande till vedermödan och tidpunkt för uppryckandet.

En kollektiv grupp

Uppenbarelsboken 7:13-14 - En av de äldste frågade mig: "Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån har de kommit?" Jag svarade: "Min herre, du vet det." Då sade han till mig: "Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod."

Även om de äldste är enskilda individer, verkar deras titel och funktioner tyda på att de representerar en kollektiv grupp. Denna frälsningsgrupp sitter ner, sjunger och tillber Herren tillsammans runt Guds tron. Två gånger ser vi ändå att en av de äldste skiljer sig ut och agerar självständigt. Ena gången för att berätta för Johannes vem som är värdig att öppna bokrullen eller se in i den, och den andra gången när en av de äldste förklarar för Johannes vem den stora skaran inför tronen är.

Normalt är det änglar som förklarar och visar på de domslut som ska gå ut i världen, men här är det en av de äldste som svarar Johannes. En orsak till det är att det bara är de äldste runt tronen som har en personlig upplevelse av Jesu frälsande kraft. Eftersom Johannes fråga berör frälsningen, är det passande att en som själv är förlöst ger honom ett svar.

Äldste i Gamla Testamentet

1 Krön 24 – Prästernas och leviternas avdelningar.

Äldste nämns totalt 116 gånger i GT och 60 gånger i NT, där 12 av dem finns i Uppenbarelseboken. Ordet "äldste" (Presbuteroi) används aldrig i samband med änglar, utan refererar alltid till människor. Det används generellt för äldre män och är en titel som vi hittar både i NT och GT.

I GT var de 24 äldste utpekade av Kung David för att representera hela leviternas prästerskap. När leviterna skulle samlas i det allra heligaste i templet blev de uppdelade i 24 olika grupper då det samlade antal var omkring 40 000 män och allt för många. Med dessa 24 överhuvuden för varje grupp var hela prästerskapet representerat genom de äldste. På samma sätt representerar de 24 äldste hela Kristi kropp, den utvalda frälsningsskaran.

Äldste i Nya Testamentet

Apg 14:23 – I varje församling insatte de äldste åt dem, och efter bön och fasta överlämnade de dem åt Herren, som de hade kommit till tro

på. Titus 1:5 – När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna det som ännu återstod och i varje stad insätta äldste efter mina anvisningar.

I NT är äldste en tjänst som ska representera hela församlingen. Paulus reste runt och insatte äldste som församlingarna skulle ledas av, vilka med andra ord kan kallas för föreståndare. Det var inte en av dem som skulle leda församlingen, utan de skulle göra det tillsammans. Den äldstes uppgift var alltså att styra och leda församlingen och ha en herdes tjänst.

Några av de uppgifter som de äldste skulle ha var att predika och undervisa, förmana, vaka över den bibliska läran och be för sjuka. Dessutom var den äldstes karaktär viktig, att vara ett föredöme och ha ett gott vittnesbörd om sig från dem som står utanför.

Löften till de äldste och till församlingen

Det är fem saker som kännetecknar de äldste. Det är deras position, deras kronor, deras kläder, deras tillbedjan och deras sång. Vi kan jämföra det som ordet talar om de 24 äldste och de löften vi ser till församlingen:

- De äldste har en segerkrans på huvudet (4:4,10). Församlingen har också fått löfte om en segerkrans (1 Kor 9:25, Fil 4:1-2).
- De äldste är kungar (5:10). Församlingen har löfte om att bli kungar (Upp 1:6, 2:26, 20:6).
- De äldste är präster (5:10). Guds församling har löfte om att bli präster (Upp 20:6, 1 Pet).
- De äldste är klädda i "Himation" (4:4). Församlingen har löfte om att bli klädda i "Himation" (Upp 3:5).
- De äldste sitter på troner (4:4, 11:6). Församlingen har på samma sätt löfte om att sitta på troner (Matt 19:28, Upp 3:21).

Ingenstans i skriften ser vi att änglar sitter på troner eller att de härskar eller regerar. Hebreerbrevet säger att änglarna är andar i helig tjänst, som är utsända för att tjäna dem som skall ärva frälsningen (Heb 1:14).

På samma sätt som de äldste är placerade på denna nådens plats, nära Herrens tron, är församlingen placerad med Kristus i himlen. Redan nu lever vi vårt liv i honom, och sitter redan med Kristus i himlen (Efe 2:6-7).

De ska regera på jorden

Uppenbarelseboken 3:21 - Den som segrar skall få sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Fader på hans tron.

Församlingen, till skillnad från änglarna, har otaliga löften om att regera tillsammans med Kristus, som kommer att vara en av församlingens uppgifter i tusenårsriket.

I tusenårsriket kommer församlingen att vara ett led och himmelska sändebud mellan himmelen och jorden, mellan det himmelska och det jordiska Jerusalem. Från det himmelska Jerusalem kommer vi att få uppgifter av Herren och bli utskickade ut över jorden, dit han kallar oss. Den som har varit trogen i det lilla kommer att bli satt över det stora och den som har förvaltat den talent som han fick under sin jordiska vandring, kommer att belönas med större uppgifter i Rikets tid. Den gode och trogne tjänaren kommer att få regera över städer och områden.

Jesu tron i Jerusalem

När Herren lovar oss att vi ska sitta med honom på hans tron, så angår detta den jordiska delen av tusenårsriket. Under den tiden kommer församlingens bas och hem att vara det himmelska Jerusalem. Vi ska regera tillsammans med Jesus över hedningarna, utifrån Herrens tron i det jordiska Jerusalem. Det betyder att församlingen kommer att ha en anknytning till jorden även i

det messianska riket. I och med att församlingen har härlighetskroppar, blir det inga problem för oss att färdas från det himmelska till det jordiska Jerusalem.

Kronor på huvudet

Jakob 1:12 – Salig är den som håller ut i prövningen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona (Stephanos), som Gud har lovat dem som älskar honom.

Det grekiska ordet för krona är "stephanos", som betyder segerkrans eller krona. Det är ett pris som är lovat till dem som på ett speciellt sätt går igenom lidande och kämpar i prövningen. Herren lovade Smyrna församlingen denna krona, om de var trogna honom intill döden (Upp 2:10).

Dessa kronor och kransar kommer att bli en del av den nådelön som Herren kommer att dela ut vid Kristi domstol. Några av de kransar som Herren har i beredskap åt oss är "rättfärdighet

Klädda i Himation

Upp 3: Klädd i vita kläder (Himation)

En del påstår att denna skara är änglar eller änglafurstar som beskrivs här. Men många saker pekar på att det omöjligt kan vara änglar som denna grupp representerar.

Några av de saker som pekar på att de 24 äldste inte är änglar är att de är klädda i "församlingens klädnad", som i grundtexten heter "himation". Denna frälsningsskara bär samtidigt kransar och kronor, på samma sätt som församlingen får framför Kristi domstol. De kastar ner sina kransar och kronor framför Herren och tackar honom som deras frälsare. Denna skara utför en prästlig tjänst i himlen och

sjunger en sång som endast troende kan sjunga. De är uttagna från varje stam och varje folkslag, för att vara kungar och präster på jorden.

Alla dessa löften är något som endast hör till församlingen och har aldrig blivit lovade varken änglar eller änglafurstar. Allt tyder på att denna grupp representerar den förlösta och blodköpta församlingsskaran, som ska vara präster och kungar tillsammans med Herren.

De förlöstas sång

När de sjunger, sjunger de förlöstas sång i Upp 5:9-10:

”Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor (oss) av alla stammar och språk, folk och folkslag. Du har gjort dem (oss) till ett konungadöme (kungar) och till präster åt vår Gud, och de (vi) skall regera på jorden.”

Som många gånger tidigare har det blivit fel i översättningen från de grekiska grundtexterna. Bland annat översätter KJV, som bygger på majoriteten av de grekiska grundtexterna, så här istället:

v.9 ”Och de sjöng en ny sång: 'Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du köpt oss till Gud av alla stammar och språk, folk och folkslag.' v.10 'Du har gjort oss till kungar och präster åt vår Gud, och vi skall regera på jorden.'”

Här ser vi att de 24 äldste identifierar sig själva med de troende och alla lösköpta människor som har blivit frälsta genom tron på Jesus Kristus på jorden. De sjunger en ny sång, som rättmätigt sjungs av dem som kan identifiera sig med sången. Det är de som är förlösta med Jesu dyrbara blod och som kommer från alla folkslag och stammar. De är kallade att vara präster åt Gud och ska regera på jorden.

Den stora vita skaran i Uppenbarelseboken kapitel 7

Vi får heller inte blanda ihop denna grupp med den stora skaran som vi möter i Uppenbarelseboken kapitel 7. Denna grupp kommer levande ut ur vedermödan och visar oss att det kommer bli stora skaror som omvänder sig även i vedermödans tid. Johannes får se denna stora skara som står inför tronen. En skara som består av människor från alla folkslag och stammar. Johannes kände tydligen inte igen denna stora skara då han blev frågad om vilka det var, men låter en av de äldste svara på den frågan istället. "Dessa människor är de som har kommit ur den stora nöden, och de har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod".

Vid första ögonkastet kan det nämligen se ut som att denna skara är församlingen, bestående av pånyttfödda människor från alla tider, som nu är samlade omkring tronen. Det vill säga, potentiellt dig och mig om vi är pånyttfödda. Men då vi studerar texten kan vi se att det är stora skillnader mellan församlingen och denna stora skara inför tronen. Jag vill visa på några av de saker som kan tyda på att denna skara inte är densamma som den uppryckta församlingen.

Den stora skaran är en tidsmässig parentes

Det första vi kan se är att denna text är en av flera parenteser i Uppenbarelseboken. Uppenbarelseboken är skriven i kronologisk ordning, med undantag av flera parenteser. Det vill säga att tidsmässigt så hör händelsen hemma i en tidigare eller senare tidpunkt. Det här är en av dessa parenteser. Egentligen hör händelsen hemma i slutet av vedermödan, då vi kan se att denna skara har kommit ur den stora nöden och med andra ord efter vedermödans slut. Det som skiljer denna skara från till exempel martyrerna vi möter i Uppenbarelseboken är att denna skara har kommit levande ut ur vedermödan i tron på Jesus. De äldste blir däremot uppryckta till Gud i himlen före vedermödan.

Palmgrenar i sina händer

Vi ser också andra skillnader mellan denna skara och de 24 äldste. I kapitel 4 och 5 i Uppenbarelseboken sitter de 24 äldste på troner, blir gjorda till kungar och präster med löfte om att ska regera med honom. Den stora skaran står framför tronen i det jordiska Jerusalem och tjänar honom dag och natt i hans tempel i tusenårsriket (Uppenbarelseboken 7:15). De 24 äldste har kronor på sina huvuden (Uppenbarelseboken 4:4), men den stora skaran har palmgrenar i sina händer (Uppenbarelseboken 7:9). Att de har palmgrenar i sina händer måste peka på judarnas lövhyddohögtid (Sukkot), som på ett speciellt sätt pekar på riket för Israel och judarnas högtidsfest. Judarna byggde hyddor med palmgrenar och gick med palmgrenar i sina händer runt brännoffret i Jerusalem. Palmgrenar är en symbol för glädje, tacksamhet och seger. Detta kommer den stora skaran också att visa.

När denna stora skara tillber Gud och tackar honom för frälsningen, faller alla änglarna, de 24 äldste och de fyra väsendena ner framför Guds tron i himlen och tackar och prisar honom (Uppenbarelseboken 7:10-12). Där kan vi se att den stora skaran är skild från de 24 äldste som är församlingen, representerad i himlen.

Vad är uppryckandet

”Uppryckandet är den förvandling som levande troende upplever när Herren återvänder för att hämta de troende till himlen. Människor kommer då att bli förvandlade utan att uppleva döden.”

Uppryckandet är inte detsamma som uppståndelsen av de döda, men omfattar de syskon som redan har avsomnat i tron på Kristus. Dessa kommer att uppstå och ryckas bort samtidigt och tillsammans med de levande troende för att möta Herren på skyn. Uppryckandet är en världsomfattande händelse som kommer att ske för levande människor som tror och har bekänt Jesus som Herre i sina liv.

Förvandlade evighetskroppar

1 Johannes 3:2: "Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbarat vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är."

I ett ögonblick kommer troende från hela världen att uppleva att bli uppryckta och möta Herren på himmelens sky. Vi har ännu inte den fulla uppenbarelsen om hur detta kommer att ske, men vi har löfte om att vi en dag kommer att bli lika Jesus och att vi kommer att få kroppar som är skapade för ett evigt liv i himlen, tillsammans med Herren.

Vid själva uppryckandet kommer Herren inte helt tillbaka till jorden, utan han kommer att lämna sin tron i himlen för att hämta och möta denna skara i rymden, mellan himmel och jord. När han kommer tillbaka, gör han det för att hämta sitt folk till den plats som han lovade att ta oss till när han lämnade jorden för två tusen år sedan.

Begreppet uppryckandet

1 Tessalonikerbrevet 4:16-17: "Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp (harpazo) bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren."

Begreppet "uppryckandet" kommer från denna bibelvers, där det grekiska ordet "harpazo" (har-pad-zo) översätts till "ryckas upp". Detta ord, "harpazo", nämns bara 13 gånger i Nya Testamentet och används endast i 1 Tessalonikerbrevet 4 i samband med uppryckandet av församlingen. "Harpazo" är grekiska och betyder "föra bort", ta eller greppa hastigt. Harpazo blev till det latinska ordet "raptus", som i sin tur blev till det engelska ordet "rapture". I Sverige har vi översatt begreppet "the rapture" till

uppryckelsen eller uppryckandet. Jag kommer fortsättningsvis att använda båda dessa begrepp.

Vi möter ordet "harpazo" på flera ställen i Nya Testamentet och genom symboliska liknande händelser i Gamla Testamentet, där människor har blivit borttryckta, vilket blir förebilder på själva uppryckandet av församlingen. I sammanhang med både Paulus, Kristi himmelsfärd, Johannes döparen och evangelisten Filippus, används samma ord för att beskriva det borttryckande som dessa personer kan relatera till. Paulus blev till exempel uppryckt (harpazo) ända till tredje himlen.

Uppryckandet är imminent

En av de allra viktigaste aspekterna när vi pratar om uppryckandet är att det är "imminent," vilket betyder att det är närstående och kan förväntas ske när som helst. Betydelsen av det engelska ordet "imminent" är "the quality or condition of being about to occur" – en händelse eller ett tillstånd som är på väg att inträffa. Så när vi talar om Herrens "imminenta" eller närstående återkomst i samband med ändetidsprofetior, betyder det helt enkelt att Jesu återkomst för församlingen kan ske när som helst, utan några som helst föregående tecken. Ordet "vänta" i denna bibelvers är översatt från ordet "anamenein," som betyder "vänta på att någon ska ankomma." Det visar på den "aktiva" attityd och roll den person har som väntar. Guds församling väntar aktivt på Herrens snara och immanenta återkomst.

Det enda sättet för att uppryckandet av församlingen kan vara "imminent" och teckenlöst är att det måste ske före vedermödan eller den sista årsveckan. Det finns med andra ord inga profetiska tecken som ska föregå uppryckelsen eller något som församlingen ska vara uppmärksam på innan denna händelse kan äga rum. Om församlingen skulle vänta på vissa tecken, skulle det inte finnas något behov av att "ständigt vänta på Herrens återkomst."

Ständig förväntan

Det som är viktigt när vi talar om församlingens uppryckande, är att man helt enkelt måste tillsidosätta den totala avsaknad som finns av styrkande ord, löften om evigt liv för den som håller ut och ger sitt liv under vedermödans lidande, eller löften om kraft under Antikrists regerande. Skulle det vara på det sättet att församlingen var ämnad till att gå igenom vedermödans tid, skulle Herren naturligtvis förbereda och varna sin församling om detta. I stället uppmanar ordet oss genomgående att ha en ständig förväntan på Jesu återkomst, som alltså är en genuin händelse utan några som helst föregående tecken. Här är exempel på några av de bibelställen som både pekar och visar oss att församlingen ska leva i en ständig förväntan på vår Herre Jesu återkomst för sitt folk:

Rom 13: 11-12 – Akten på allt detta, så mycket mer som I veten vad tiden lider, att stunden nu är inne för eder att vakna upp ur sömnen. Ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi kom till tro. Natten är framskriden, och dagen är nära. Låt oss därför avlägga mörkets gärningar och ikläda oss ljusets vapenrustning.

1 Kor 1:7 – så att I icke står tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I väntar på vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse.

Fil 3:20 – Vi åter har vårt medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi och Herren Jesus Kristus såsom Frälsare.

Fil 4:5 – Låten ert saktmod bli kunnigt för alla människor. Herren är nära!

1 Tess 1:10 – och till att vänta hans Son från himmelen, honom som han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälser oss undan den kommande vredesdomen.

Tit 2:13 – medan vi vänta på vårt saliga hopp fullbordan och på den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets uppenbarelse.

Heb 9:28 – och han skall en andra gång träda fram, inte för att bära synd utan för att frälsa dem som väntar på honom.

Heb 10: 37 – Ty ännu en kort liten tid, så kommer han som skall komma, och han skall inte dröja.

Jak 5:7 – Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer.

Jak 5:8 – Var också ni tåliga och styrk era hjärtan, ty Herrens ankomst är nära.

1 Pet 4:7 – Slutet på allting är nära.

Judas 1:21 – Håll er kvar i Guds kärlek, medan ni väntar på att vår Herre Jesus Kristus i sin barmhärtighet ska ger er evigt liv.

Upp 3:11 – Jag kommer snart. Håll fast det du har, så att ingen tar din krona.

Upp 22:7 – "Och se, jag kommer snart.

**Upp 22:20 – Han som betygar detta säger: "Ja, jag kommer snart."
Amen, kom, Herre Jesus!**

Det här var några av de bibelställen som visar oss den förväntan som församlingen ska ha. Dessa ord talar om Herrens närstående återkomst och församlingens behov av att alltid vara förberedd. De beskriver Herrens

återkomst utan föregående tecken och ger tröst och uppmuntran utan att relatera till vedermödans tid.

Jesu synliga återkomst

Till skillnad från uppryckandet är Jesu synliga återkomst inte "imminent" eftersom vissa tecken eller händelser måste inträffa innan Jesus kan sätta sina fötter på Oljeberget. För det första måste Israel vara tillbaka i sitt land. Antikrist måste ha trätt fram, och vi måste uppleva förödelsens styggelse och vilddjurets märke. De två profeterna måste också träda fram och profetera under 3,5 år, och Guds domslut och vrede måste utgjas över jorden. Till sist måste varje nation vända sig mot Israel, vilket leder till den slutliga striden som Bibeln kallar Harmagedon.

Maranatha – Du vår Herre, kom

1 Kor 16:22 – Om någon inte har Herren kär, skall han vara under förbannelse. Marana tha.

Ett starkt argument för att den första församlingen levde i en ständig förväntning på Jesu återkomst är det sätt de hälsade varandra på och som Paulus använder i ett av sina brev: Marana tha.

Ordet Marana tha är arameiska och betyder ungefär "Du vår Herre, kom!" Det var ett uttryck för församlingens längtan och förståelse för att Herren kunde komma när som helst. När Paulus skriver avslutningshälsningen i 1 Kor 16, säger han att om någon inte har Herren kär ska han vara "anathema". Det ordet betyder förbannad, och alltså förbannad från "Marana tha", Herrens komma. Om den första församlingen inte hade en förväntning på att Herren skulle komma, hade de inte använt denna hälsningsfras som är både en bön, en begäran och ett rop efter Jesu återkomst.

Herrens dag och Jesu Kristi dag

När vi ser på NT-församlingen och särskilt på tiden för församlingens uppryckande, är det av stor betydelse att vi känner till skillnaden mellan Herrens dag och Jesu Kristi dag. Vid första anblicken kan det verka som om det handlar om samma dag, men faktum är att dessa två dagar har helt olika karaktär och helt olika innehåll för ändetiden.

Sef 1: 14-16 – HERRENS stora dag är nära, ja, nära, och den kommer med hast. Hör, det är HERRENS dag! Då ropar hjältarna i ångest. En vredens dag är den dagen, en dag av ångest och nöd, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av moln och dis, en dag då ljud av horn och hänskri höjs mot de befästa murtornen...

2 Tess 2:2 – När det gäller vår Herre Jesu Kristi ankomst och hur vi skall samlas hos honom, ber vi er, bröder, att inte så plötsligt tappa befattningen och bli skrämde, vare sig av någon ande eller av något ord eller brev, som påstås komma från oss och som går ut på att Herrens dag har kommit.

När det gäller Herrens dag, handlar den om den vredes- och domstid som kommer att drabba jorden under en tidsperiod som sträcker sig från uppryckandet (vedermödans start) till tusenårsriket. Jesu Kristi dag nämns inte alls i GT, då den har med den stora hemligheten att göra, nämligen sanningen om NT-församlingen och hennes uppryckande i härlighet.

Jesu Kristi dag är därför enbart en NT-uppenbarelse. Herrens dag är inte bara en GT-uppenbarelse; domens tid över folken är mer detaljerad i NT och speciellt beskriven i Uppenbarelsesboken kapitel 6–19. "Herrens dag" angår jorden och människorna på jorden, medan Jesu Kristi dag angår NT-församlingens uppryckande och hennes framställning inför Fadern i det himmelska.

När det gäller Jesu Kristi dag, är det en benämning på den dag då Jesus ska komma på skyarna för att hämta sin fulltaliga församling till sig.

Fil 1:6 – Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag.

Betydelsen av denna vers är att den helige Ande som på pingstdagen började sitt verk med att utvälja ett himmelskt folk, kommer att fullfölja och göra detta folk fulltaligt intill Jesu Kristi dag, dvs. intill den dag då Jesus kommer för att hämta hem sin församling till de himmelska boningarna – vilket alltså sker före Herrens dag.

De rättfärdigas och de orättfärdigas uppståndelse

Dan 12: 1-2 – På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står som försvarare för dina landsmän. Det kommer en tid av nöd, som inte har haft sin like ända från den dag då människor blev till, ända till den tiden (vedermödan). Men på den tiden skall alla bland ditt folk bli frälsta som finns uppskrivna i boken(de utvalda judarna). De många som sover i mullen skall vakna, några till evigt liv (det messianska riket), andra till förakt och evig skam (den slutgiltiga domen, de skall inte få del av det messianska riket). De förståndiga skall då lysa som himlavalvets ljus och de som har fört många till rättfärdighet, som stjärnor, alltid och för evigt.

Både utifrån GT och NT vet vi att alla människor som har levat, en dag ska uppstå igen. Guds ord säger att det är bestämt att människan en gång ska dö och sedan dömas (Heb 9). Har du en gång fått möjligheten att leva ett liv på jorden så kommer du också en dag att uppstå. Alla människor kommer en dag att stå inför Gud och göra räkenskap för sina gärningar, frälst som ofrälst.

Första gången Bibeln talar om de två olika uppståndelserna är i Daniels bokkapitel 12. Den första uppståndelsen är de rättfärdigas uppståndelse och

den andra är de orättfärdigas uppståndelse. De rättfärdigas uppståndelse är en beskrivning av den första uppståndelsen som består av troende judar från GT, samt martyrerna från vedermödans tid. Det är dessa två uppståndelser som Jesus undervisar om i evangelierna.

Även om Daniel inte skriver detta, vet vi att det minst är 1000 år mellan dessa två uppståndelser. Den första uppståndelsen sker efter vedermödan och före 1000-årsriket och de människor som uppstår där är de som får lov att gå in i det messianska riket. Den andra uppståndelsen sker efter tusenårsriket och är beskriven i Upp kapitel 20. Där är den slutliga domen beskriven då både havet och helvetet ger igen de döda. Då blir människor dömda efter sina gärningar och vad som finns skrivet i böckerna. Det är de som enligt Daniel vaknar till förakt och evig skam.

Jesu undervisning

Joh 5:28–29 – Förvåna er inte över detta, ty den stund kommer, då alla som är i gravarna skall höra hans röst och gå ut ur dem. De som har gjort gott skall uppstå till liv, och de som har gjort ont skall uppstå till dom. (Här talar Jesus om livets och domens uppståndelse)

Joh 11:23 – Jesus sade: "Din bror skall uppstå." Marta svarade: "Jag vet att han skall uppstå vid uppståndelsen på den yttersta dagen."

Jesus undervisade om dessa två uppståndelser och visste naturligtvis att det var 1000 år emellan. Men precis som andra frälsningssanningar utelämnar Jesus dem i sin undervisning, då det är den helige Andes uppgift att uppenbara och förmedla dessa sanningar till församlingen. Den helige Ande uppenbarar och visar oss sammanhanget och skillnaderna i de olika eskatologiska händelserna.

Vid Lasarus död sa Martha till Jesus att Lasarus skulle uppstå "på den yttersta dagen". Denna sista dag, som är den sista dagen i denna tidsålder är densamma som de rättfärdigas uppståndelse, eller livets uppståndelse. Det är

samma uppståndelse som ängeln hänvisar till med hänsyn till Daniels uppståndelses dag som enligt ängeln sker vid dagarnas ände efter vedermödan. Den yttersta dagen är alltså sista dagen i denna tidsålder som är avslutningen på vedermödan.

De orättfärdigas uppståndelse

Upp 20:12-15 – Och de döda blev dömda efter vad som stod skrivet i böckerna. Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem och var och en dömdes efter sina gärningar.

Denna uppståndelse sker efter 1000-årsriket. Det är en uppståndelse som bara består av förtappade människor vilket kan ses av följande skäl: a. Människorna blir hämtade från döden och dödsriket. Efter Kristi himmelfärd finns det inte längre troende i dödsriket. b. Människorna blir dömda efter sina gärningar. Ingen som blir dömd efter sina gärningar kan bli frälst, utan är dömd att gå förlorad oavsett hur god du har varit. Alla människor behöver frälsning.

I 2 Petrus brev beskriver också Petrus de "orättfärdigas uppståndelse och den dom som väntar: 2 Pet 2:9 – Herren vet alltså att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen och att hålla de orättfärdiga i förvar och straffa dem fram till domens dag.

2 Pet 3:7 – Men de himlar och den jord som nu finns har i kraft av samma ord blivit sparade åt eld och förvaras till den dag då de ogudaktiga skall dömas och bli fördömda.

Jesaja profeterade också om den dom som kommer när Herren ska straffa all ogudaktighet:

Jes 24: 21-22 – På den dagen (vid Jesu återkomst) skall HERREN straffa höjdens här (fallna änglar) uppe i höjden (himlarymden) och

jordens kungar nere på jorden. De skall samlas ihop som fångar i fånggropen, de skall stängas inne i fängelse. Efter lång tid (1000 år efter Jesu återkomst) når straffet dem.

Den Första Uppståndelsen

Upp 20:4 – Och jag såg troner, och de som satt på dem fick rätt att döma. Och jag såg deras själar som hade halshuggits därför att de hade vittnat om Jesus och förkunnat Guds ord och inte hade tillbett vilddjuret och dess bild och inte tagit emot dess märke på pannan eller handen. De levde och regerade med Kristus i tusen år. Men de andra döda levde inte förrän de tusen åren hade gått. Detta är den första uppståndelsen.

Apg 24:15 – Och jag har samma hopp till Gud som de, att både rättfärdiga och orättfärdiga skall uppstå en gång.

Paulus talar här i Apg. om båda uppståndelserna men visar inte att det är olika tidpunkter för de båda uppståndelserna. Hebreerbrevets författare kallar den första uppståndelsen för en bättre uppståndelse (Heb 11:35), och Johannes kallar den för den första uppståndelsen

Den första uppståndelsen i Uppenbarelseboken 20:4 är något som har diskuterats mycket fram och tillbaka, och jag tycker att bibelordet talar för sig själv när vi läser det. Vi ser i versen att det talas om en uppståndelse, och att det är den första uppståndelsen. Denna uppståndelse handlar om martyrernas uppståndelse efter vedermödan. Men betyder det att den första uppståndelsen endast består av martyrer från vedermödan? Nej, självklart inte.

Den första uppståndelsen handlar snarare om vilken typ av uppståndelse det är. Vi kan se att det finns två typer av uppståndelser:

Den första leder till ett evigt liv med Gud, och den andra uppståndelsen innebär en evighet utan Gud. Den senare uppståndelsen, som är en evig skilsmässa från Gud, består av alla förtappade döda från samtliga tidsperioder och äger rum efter tusenårsriket (Upp 20:5).

Den första uppståndelsen, som innebär evigt liv med Gud, sker i olika faser. I Nya Testamentet ser vi flera olika uppståndelser som alla faller under kategorin "den första uppståndelsen":

- Jesu uppståndelse på den tredje dagen: Jesu frälsningsverk är grunden för all uppståndelse. Om han inte hade försonat hela världens synd för snart 2000 år sedan, hade vi inte haft någon uppståndelse från de döda. Jesu uppståndelse är därför vår uppståndelse.
- Uppståndelsen av vissa människor i Gamla Testamentets tid – Hebr 11:35
- De troende från Gamla Testamentet som uppstod i samband med Jesu död och uppståndelse – Matt 27:52-53
- Den kristna församlingens uppryckande före den sista och 70:e årsveckan för Israel och Jerusalem
- Uppståndelsen av de två vittnena i slutet av vedermödan – Upp 11:12
- Uppståndelsen av de Gamla Testamentets troende och martyrerna från vedermödan, som sker precis före upprättelsen av Riket för Israel – Dan 12:13, Joh 11:24, Upp 20:4

Den judiska bröllopstraditionen och uppryckandet

Joh 14:1 – Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag så ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni ska vara där jag är.

Den äldre judiska brölloptraditionen är en fantastisk bild och symbolik på Herrens församling och själva uppräckandet. Det är den som Jesus refererar till när han ger löftet och tröstar och uppmuntrar sina lärjungar att han en dag ska komma tillbaka för att hämta oss till sitt himmelska hem.

Trolovningen

Efesierbrevet 1:13-14 – Ja, i honom har också ni, sedan ni kommit till tro, tagit emot den utlovade helige Ande som ett sigill. Anden är en handpenning på vårt arv, att hans eget folk snart skall förlossas.

Det första stora steget i ett judiskt äktenskap var själva trolovningen. Trolovningen var ett slags äktenskapslöfte, som gavs före bröllopet där man etablerade ett äktenskapsförbund med varandra. Jesus etablerade ett evigt förbund med församlingen genom sitt blod (Luk 22:20) och den helige Ande är garantin för att han kommer att vända tillbaka till henne. (Heb 13:20, Ef 1:13)

Till sin Faders hus

Den judiska brudgummen tog initiativet till själva bröllopet genom att lämna sin Faders hus och reste hem till den kommande bruden. På samma sätt lämnade Jesus sin Faders hus i himlen och reste till jorden, som var hans potentiella bruds hem. (Joh 6:32-33, 51).

Priset är betalt

Väl hemma hos brudens föräldrar förhandlade den judiska brudgummen med hennes far och bestämde priset han skulle betala för att köpa sin brud. Jesus betalade ett pris för församlingen. Det pris han betalade var hans liv och hans eget dyrbara blod. (Apg 20:28, 1 Kor 6:19-20)

När brudgummen hade betalat den bestämda köpesumman, etablerades ett äktenskapsförbund, och den unge mannen och kvinnan blev trolovade och

betraktades som man och hustru. Från den stunden sågs bruden som invigd, avskild och helgad åt sin kommande man, och hon tillhörde nu enbart honom.

För att bryta detta förbund skulle man alltså skilja sig från sin kommande brud. Församlingen är på samma sätt helgad och avskild enbart för Kristus. (Ef 5:25-27, 1 Kor 6:11, Heb 10:10, 13:12)

Förbundet

Som en symbol på förbundet som hade etablerats mellan det kommande brudparet skulle brudgummen och bruden dricka en kopp vin. Nattvarden är en symbol på det förbund som Kristus har gjort med församlingen, hans brud. (1 Kor 11:25)

Jesus kom till jorden för att få församlingen, genom att etablera ett förbund. Samma kväll som Jesus gav sitt löfte i Joh 14, införde han nattvarden. Där gav han en bägare vin till sina lärjungar och proklamerade att "denna bägare är det nya förbundet i mitt blod, som utgjuts för er" (1 Kor 11:25).

Separationstiden

När äktenskapsförbundet var på plats reste brudgummen igen för att återvända hem till sin Faders hus. Han var då avskild och separerad från sin brud i en period på cirka 12 månader. Precis som den judiska brudgummen lämnade brudens hem, lämnade Jesus jorden och återvände till sin Faders hus i himlen efter att han hade upprättat ett förbund med sin brud. Församlingen är avskild och separerad idag från sin kommande brudgum, intill den dag vi blir förenade på himlens sky. (Joh 6:62, 20:17)

Under den här tiden, där bruden och brudgummen var åtskilda, använde bruden tiden till att förbereda sig för det gifta livet och samla ihop de saker hon skulle behöva i deras kommande hem. Brudgummen var upptagen med att iordningställa det hus brudparet skulle bo i. Jesus är just nu i färd med att göra plats åt oss i sin Faders hus.

Brudgummen vänder tillbaka

När brudgummen var klar med att iordningställa den plats eller hus han hade tänkt för deras kommande liv, vände han tillbaka till bruden för att hämta henne till sig. Den här händelsen utspelade sig ofta om natten. Jesus lovade att han skulle komma tillbaka för sin brud när han var färdig med att göra plats för henne. (Joh 14:3)

Brudgummen och hans marskalkar lämnar sin Faders hus och går i ett fackeltåg mot hennes föräldrars hem. På samma sätt kommer Jesus och hans följe av änglar att lämna himlen och gå mot jorden som är församlingens nuvarande hem. (1 Tess 4:16)

Även om den judiska bruden förväntade sig brudgummen, visste hon inte den exakta tiden då han skulle komma och hämta henne. När de närmade sig brudens hem blev hon uppmärksam på hans ankomst genom ett högt rop. Vi lever i en tid av förväntan på att Jesus snart kommer och hämtar oss hem, men vi vet inte den exakta tidpunkten när han kommer. Innan Herren nedstiger från himlen kommer vi att höra en ärkeängels röst och en Guds basun. (Upp 3:2–3, 1 Tess 4:16).

7 dagars avskildhet

När brudparet lämnat brudens hem vänder de tillsammans med bruden och hennes följe tillbaka till brudgummens hem. Jesus kommer på samma sätt att hämta församlingen och följa henne tillbaka till sin Faders hus i himlen. (Joh 14:2)

Strax efter brudparets ankomst blir de eskorterade till brudparets brudkammare (huppah). Medan brudtärnor och marskalkar väntar utanför går bruden och brudgummen ensamma in i brudkammaren. Där kommer de för första gången förenas fysiskt för att fullborda och bekräfta det förbund som ingåtts tidigare.

När äktenskapet har blivit fullbordat kommer brudgummen fram och ger besked om detta. När gästerna hör de goda nyheterna börjar bröllopgästerna att fira denna begivenhet, en fest som varar i 7 dagar. På samma sätt kommer bruden att vara dold för den här världen under en period på 7 år efter hennes ankomst till himlen. Samtidigt som vedermödan utspelar sig på jorden kommer församlingen att vara dold för dem som lever på jorden.

Brudgummen visas fram

Vid avslutningen av de 7 dagarna kommer brudgummen att ta ut sin brud från brudkammaren och visa fram henne, nu utan slöja så att alla kan se vem hans brud är. Kristus kommer på samma sätt vid slutet av vedermödan att visa fram sin brud vid sin synliga återkomst, så att alla kan se vem hans brud är. (Kol 3:4, Judas 14).

Den judiska brölloptraditionen är en fantastisk förebild på det förestående bröllopet och föreningen mellan Jesus och hans brud, församlingen. Vi är trolovade med Jesus och vi har fått den helige Ande som en pant på arvet. Vi har blivit ett med honom och vi är en del av hans kropp.

Räddad från Guds vrede

När vi talar om lidande måste vi börja med att skilja mellan det generella lidande vi möter i den här världen (gr. *thlipsis*) och det lidande som sker under den stora nöden (gr. *Thlipsis Megas*), som Jesus talar om i Matt 24 och Daniel i kapitel 12. I denna värld kommer de troende att uppleva en andlig kamp mot furstar och väldigheter, mot sitt eget kött, och lidande för evangeliets skull. Detta slags lidande har Jesus aldrig lovat oss att vi kommer att bli befriade från. Men den vrede vi möter i vedermödan är något annat och är något som ordet har lovat oss att vi inte behöver uppleva eller gå igenom.

Den kristnes lidande

Ett av de påståenden och motargument som gör mest ont är när man säger att Pre-trib-läran är en flykttologi. Detta är ett hån mot våra kära syskon som ger sina liv och lider för namnet Jesu skull runt om i världen. Jesus har aldrig lovat eller gett församlingen löften om att slippa lidande för evangeliets skull. Tvärtom, talar Herren om att det är en nåd och att Herren förhärligas genom våra liv, när vi lider för evangeliets skull.

Smyrna, den förföljda församlingen i Uppenbarelseboken (Upp 2:10), fick starka löften att vara trogen intill döden. Om de var det, skulle Herren ge dem livets krona som belöning. Med andra ord, miljoner människor har gett sina liv för Herrens skull genom församlingens 2000-åriga historia, och en stor belöning väntar dessa trogna syskon i himlen.

Den enda typ av lidande som Herren har lovat att bevara församlingen från är inte det generella lidande som jag talar om, utan den lilla men betydelsefulla sjuåriga perioden som är den sista årsveckan. Det är den enda tidsperiod som inte har något att göra med församlingen, och därför ger Herren löften till församlingen om att inte vara närvarande eller vara en del av denna period. Pre-trib-läran skiljer därmed mellan den sista årsveckan och den övriga tidsperioden för församlingen.

Blandningsteologi

Många förkunnare av Post-trib-läran medger att "församlingen inte ska vara med om vredesdomen, men att vi ska vara med under vedermödan". Samtidigt hänvisar man till Matt 24:29 där Herren sänder ut sina änglar för att samla de utvalda från hela jordens gränser.

För det första är detta en blandning av Post-trib- och Pre-wrath-läran, där man försöker kombinera två motstridiga synsätt. Det är omöjligt att både låta församlingen undgå de avslutande vredesskålarerna och samtidigt tro att den kommer att ryckas upp vid Jesu synliga återkomst. Detta skapar en

tidsmässig konflikt som gör att Matt 24 inte kan vara tidpunkten för uppryckande. Dessutom begränsar det Guds vrede till enbart slutet av själva vedermödan.

Vedermödans Konsekvenser

I Uppenbarelsesboken ser vi att vedermödan börjar i kapitel 6 med att de första sex sigillen bryts av Lammet och slutar med Guds sju vredesskålar i kapitel 16–18. Redan under de första sex sigillen ser vi en förödande konsekvens för livet på jorden. De sex första sigillen för med sig krig, hungersnöd, plågor och orsakar död för en fjärdedel av jordens befolkning. Om detta skulle ske idag, skulle över två miljarder människor dö i samband med dessa sigill. Vid sidan av detta kommer det att finnas martyrer bland människor som blir troende under vedermödan. När änglarna blåser i de sju basunerna utlöses nya straffdomar mot jorden. Dessa domar kombinerar kraftiga naturkatastrofer med övernaturliga plågor. När de sju basunerna är avslutade har en tredjedel av vattnet förstörts, en tredjedel av allt liv i havet har dött, en tredjedel av jorden har bränts upp, och en tredjedel av de människor som överlevde de första sex sigillen har dött. Detta innebär ytterligare miljarder människor som går förlorade.

Vi får inte veta exakt hur många som kommer att dö under vredesskålarna, men Jesus säger att om inte den tiden förkortas kommer ingen människa att bli frälst (Matt 24:22). Dessa vredesskålar är bortom all beskrivning, och deras konsekvenser är svåra att förstå. Uppenbarelsesboken 16:16-21 talar om en jordsbävning av en sådan magnitud att den aldrig tidigare har inträffat. Konsekvensen blir att alla öar försvinner och att bergen inte längre finns.

Vedermödan är ramen för den kommande vreden

Vedermödan är perioden då Guds vrede manifesteras och utgjuts över hela jorden. Den kommande vreden är inte en enkel dag, precis som Herrens dag inte är det heller. Guds vrede, den kommande vreden, Herrens dag och

vredesdomen utgör en tidsperiod som börjar med det första sigillet och kulminerar vid Jesu synliga återkomst för Israel och världen.

Paulus klargjorde att församlingen inte skulle vara på jorden under denna tid av domslut som vedermödan innebär. I 1 Tess 1:10 talar Paulus om att Herren kommer att frälsa oss från den kommande vredesdomen. Ordet "från" i grundtexten betyder både tid och plats, vilket innebär att vi inte kommer att vara närvarande när det händer. Gud har inte bestämt oss för att drabbas av vredesdomen utan för att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus.

Guds vrede varar hela vedermödan

När det handlar om Guds vrede, påpekar ofta människor att det inte är detsamma som den stora nöden, och de har helt rätt. Den stora nöden är på 3,5 år, som startar med förödelsens styggelse, och Guds vrede, eller vredesdomen, varar i hela vedermödan på 7 år.

Uppenbarelseboken 6:16-17 – "Fall över oss och göm oss för hans ansikte som sitter på tronen och för Lammets vrede. Ty deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?"

Uppenbarelseboken 15:1 – "Och jag såg ett annat stort och underbart tecken i himlen: sju plågor, de sista, ty med dem når Guds vrede sin fullbordan."

Här ser vi att redan vid det sjätte sigillet har Lammets vredesdag kommit, som är detsamma som Guds vredesdag, då Lammet och Fadern är samma person. Ofta påpekar man att de sju sista plågorna – som också är Guds vredesskålar – är själva Guds vrede. Men i kapitel 15:1 kan vi se att Guds vrede når sin fullbordan med dessa sista plågor, alltså inte sin början. Det är alltså bara avslutningen av Guds vredesperiod som avslutas med de sista sju plågorna.

Som på Noas tid

Matt 24:37 – "Ty som det var i Noas dagar, så skall det vara vid Människosonens återkomst."

Herren önskar att vi ska studera Noa och jämföra med denna tidens avslutning. I Matt 24:37 kan vi läsa att på samma sätt som det var i de dagar då Noa levde ska det vara vid Herrens återkomst. Det vi kan lära oss av Noas dagar är om tiden före syndafloden, själva syndafloden och Herrens beskyddande hand över Noa och hans släkt.

Jesus fortsätter att förklara att de människor som överlever vedermödan kommer omedelbart att bli dömda innan 1000-årsriket. Några blir borttryckta till doms och andra får lov att gå in i det Messianska riket. Människorna på Noas tid gick under på grund av syndafloden, och på samma sätt kommer människor att gå under i själva vedermödan, och strax efter vid Jesu dom.

Tre slags människor

Det fanns tre olika slags människor som levde på Noas tid innan syndafloden kom. Det var de otroende som förkastade Herrens ord, och alla gick under i syndafloden. Det var Noa och hans släkt som blev bevarade genom syndafloden, och det var Enok som blev uppryckt till Herren innan syndafloden kom. På var sitt sätt representerar dessa människor tre olika kategorier som vi kan jämföra med vår tid idag. På precis samma sätt ser vi tre slags människor idag när vi är på väg mot vedermödan och den avslutande tiden:

- **De otroende:** Människorna som gick under i syndafloden på Noas tid representerar de icke troende som inte har tagit emot Jesus som sin frälsare. Dessa människor kommer att gå in i vedermödan och bli utsatta för Guds vrede. De som inte omvänder sig i vedermödan kommer att bli dömda av Jesus och sedan kastade i den brinnande eldsjön.

- **Noa:** Noa representerar den rest av Israel som Herren kommer att fullborda sina löften med i 1000-årsriket. Noa är alltså det utvalda Israel som på ett speciellt sätt kommer att bli beskyddade under vedermödan. 3,5 år in i vedermödan kommer de troende judarna att fly ut i öknen där Herren kommer att beskydda dem från Antikrist och hans förföljelse. Noa blev bevarad genom syndafloden och det kommer också en del av det judiska folket att bli.
- **Enok:** Enok är en bild på församlingen som inte fick del av syndafloden och Guds dom då han blev uppryckt och hämtad av Gud innan floden kom.

Enok/Hanok

1 Mos 5:24 – Sedan Hanok på detta sätt vandrade med Gud fanns han inte mer, ty Gud hämtade honom.

Hanok är en mycket talande förebild när det gäller församlingens uppryckande i förhållande till tiden för den antikristliga vedermödan. Hanok levde i det sjunde ledet från Adam och levde i en mycket speciell tid, nämligen i tiden före syndafloden. Ordet säger att på den tiden var människornas ondska stor på jorden och människors hjärtan och motiv var helt igenom onda. Mitt i detta syndiga människovimmel fanns det en man, Hanok, som trodde på Gud och vandrade med honom (1 Mos 5:24). Vittnesbördet om Hanok är att han hade funnit nåd av Gud (Heb 11:5).

Hebreerbrevet 11:5 säger: "Genom tron togs Hanok bort utan att möta döden. Och man fann honom inte mer, ty Gud hade tagit honom till sig."

Hanok blev uppryckt utan att smaka döden för Gud hade tagit honom till sig. I tiden före sitt uppryckande förkunnade Hanok för människorna i hans samtid om den kommande Gudsdom och straff över synd och gudlöshet. När syndens mål var nått kom också Guds dom över synden på Noas tid och han

sände syndafloden, men då var Hanok redan uppryckt till Herren.

Syndafloden är en bild på den vrede som Gud kommer att sända över jorden och de ogudaktiga människorna i ändens tid – den kommande vredesdomen (1 Thess 1:10).

Det grekiska ordet för "tagit honom till sig" är metatithemi, och blir i KJV översatt till "transporterad", dvs. överflyttad, transporterad till ett annat ställe. Hanok blev med andra ord transporterad eller överflyttad till himlen för att han inte skulle smaka döden. 1 Kor 15 talar om att inte alla ska insomna, men alla ska förvandlas. Det är Paulus som beskriver uppryckandet av församlingen där inte alla ska möta döden, men uppleva att Herren tar oss hem till sig.

Precis som Hanok representerar församlingens uppryckande innan vedermödan, så representerar Noa och hans familj den lovade rest av Israel, som ska bli bevarade genom vedermödan och som ska uppleva det messianska rikets välsignelser.

Det som kan vara intressant att nämna i sammanhanget är att Hanok var det sjunde släktled från Adam. Församlingen är på samma sätt den sjunde församlingen som blir presenterad i Uppenbarelseboken kapitel 3. Vi lever i Laodikea-tiden, som utifrån en historisk och profetisk tidslinje för församlingen också är den sista tidens församling innan uppryckandet. Vi lever också i början av det sjutusenåriga året efter skapelsen, där Hanok blev uppryckt som sjunde släktled efter Adam.

Roten från namnet Hanok betyder träna och undervisa, vilket får oss att tänka på Jesu missionsbefallning till församlingen: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar" (Matt 28:19). Enligt den hebreiska traditionen är Hanok född på själva pingstdagen, som också är samma dag som församlingen blev född. Hanoks liv och hans uppryckande före syndafloden är en tydlig förebild på uppryckandet av församlingen.

Den rättfärdige Lot

1 Mos 19:22 – "Jag skall inte omstörta staden du talar om. Men skynda dig att fly dit, ty jag kan inte göra något förrän du är där"

Gud hörde ropet över Sodom och Gomorra och såg den svåra synd som härskade i städerna. Abraham förhandlade med Herren för att be om att inte förstöra städerna om det fanns åtminstone tio rättfärdiga personer i dem. Tyvärr fanns det inte tio rättfärdiga i städerna, bara en enda - Lot. Trots att Herren inte hade bundit sig till något löfte, visade han ändå nåd genom att inte förstöra städerna på grund av en enda rättfärdig man. Sodom och Gomorra drabbades av Guds dom och vrede, och Gud lät eld och svavel regna över städerna.

Luk 17:28-29 – "På samma sätt var det på Lots tid: de åt och drack, köpte och sålde, planterade och byggde, men den dag då Lot gick ut från Sodom lät Gud eld och svavel regna från himlen och gjorde slut på dem alla."

Herren kunde dock inte inleda sin vredesdom förrän Lot hade lämnat staden och befann sig i säkerhet i grannstaden Soar. Änglarna som blev sända för att rädda Lot förkunnade att de inte kunde påbörja Guds dom innan Lot var i säkerhet. Därför blev Lot borttagen från tid och plats där Guds dom skulle verkställas. Det här visar på Guds karaktär och Herrens sätt att handla gentemot människan. Lot måste bli "borttryckt" och tagen bort från den tid och plats där Guds dom skulle verkställas, för det skulle annars gå emot Herrens natur att döma den rättfärdige med den orättfärdige. Lot blir därmed en bild av församlingen som räddas från både tid och plats för den kommande vreden. Petrus bekräftar detta i ett av sina brev och lär oss att Gud inte dömer de rättfärdiga tillsammans med de ogudaktiga

Frälser de gudfruktiga från vedermöda

2 Pet 2:7–9 – Men han räddade den rättfärdige Lot, som plågades av de laglösas lössläppta liv. 8 Den rättfärdige som bodde bland dem plågades nämligen dag efter dag i sin rättfärdiga själ av att se och höra det onda som de gjorde. 9 Herren förstår alltså att frälsa de gudfruktiga ur frestelsen och hålla de orättfärdiga i förvar under straff fram till domens dag.

Här bekräftar Paulus Guds princip; att han frälser både Lot och "de gudfruktiga från frestelsen". Ordet "frestelse" i den grekiska grundtexten är "peirasmos" och betyder både "frestelse" och "prövning" samt "vedermöda." Således skulle översättningen lika gärna kunna vara; "Herren förstår alltså att rädda de gudfruktiga från 'prövning' eller 'vedermöda'." Detta skulle möjligen passa bättre i sammanhanget som beskriver hur Herren räddar Lot från den vedermöda och dom som var på väg över staden.

Fromma människor rycks bort undan ondskan

Jesaja 57:1 - Fromma människor rycks bort, utan att någon inser att den rättfärdige tas bort för att slippa ondskan

King James: "the righteous is taken away from the evil to come" (svensk översättning; "Den rättfärdige tas bort från det onda som ska komma")

Ordet "rycks bort" och "tas bort" i denna vers är ordet "asaph" i hebreiska grundtexten och betyder "to gather, remove" ("samlas, ta bort"). Det används exempelvis när David samlade hela Israel för att korsa Jordanfloden inför striden mot Israels fiender. Hela Israels armé samlades ("asaph") för att ge sig ut i strid (1 Krön 19:17). I denna vers i Jesaja så används ordet i förbindelse med ett borttagande där människor rycks bort för att slippa för en kommande ondska. På samma sätt som Guds församling en dag kommer att ryckas bort undan vedermödan och den kommande ondskan som kommer att

övergå världen. Ordet "ryckas upp" i Nya testamentet hittar vi i 1 Tess 4:17. Det kommer från det grekiska ordet "Harpazo" och betyder "fånga" (bort, upp) rycka, dra, ta (med våld).

Ordet "för" i denna vers i Jesaja översätts till "from" på engelska och betyder följande: "from the presence of". Det kan översättas till "från närvaron av" eller "från platsen framför" beroende på sammanhanget. Det handlar om att ta avstånd från eller fly från en plats eller en persons närvaro. Det här visar på ett fantastiskt sätt en biblisk princip där den rättfärdige samlas och tas bort för att undvika att personen kommer i närheten av den ondska som ska komma. Detta är en biblisk princip som återkommer i andra exempel i Bibeln, som exempelvis berättelsen med Lot.

Räddad från prövningens stund

Upp 3:10 - Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet ska jag bevara och rädda dig ur prövningens stund som ska komma över hela världen för att pröva jordens invånare.

King James översättning:

Because thou hast kept the word of my patience, I also will keep thee from the hour of temptation, which shall come upon all the world, to try them that dwell upon the earth.

New Living translation:

Because you have obeyed my command to persevere, I will protect you from the great time of testing that will come upon the whole world to test those who belong to this world.

Det är intressant hur andra översättningar som exempelvis King Jamas har översatt ordet "ur" från den grekiska grundtexten. Ordet "ek" översätts här med ordet "från" (from på engelska) som talar om en distans av personen

och prövningens stund som ska komma över jorden. När det översätts med ordet "från" så harmonerar det med både Jes 57 om "fromma som rycks bort undan ondska" men också exemplet med Lot. Ordet "prövningens" stund är precis samma ord som återkommer i 2 Pet 2, "peirasmos" som då både betyder "frestelse", "prövning" samt "vedermöda".

New Living translation är väldigt tydlig med översättelsen av denna vers och kan översättas således:

"Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet kommer jag att skydda dig från den stora prövningstid som kommer över hela världen för att pröva dem som hör till denna värld"

Dess Invånare

Att prövningens stund är ett uttryck för Guds vrede och det som ska komma över värden är de flesta eniga om. Men varför kommer den? Är det för att pröva och rena församlingen? Nej, det är för att sätta dess invånare, över hela värden, på prov. Detta riktar sig till människor som är kvar på jorden efter uppryckandet, och som har anslutit sig till Antikrist.

Ordet "dess invånare" (katoikeo), som är använt här är ett starkt ord. Ordet handlar om något varigt och konstant. Det betyder att domen gäller dem som har gjort jorden till deras riktiga hem, och identifierar sig med jordens handel och religion. De har gjort jorden till sitt permanenta hem, vilket omöjligt kan referera till församlingen. Den sanna kyrkan består av främlingar och gäster på denna jord. (1 Pet 2:11), och som söker det som är därovan (Kol 3:1-2), som har deras medborgarskap i himlen (Efe 2:19), och som har sitt hem i himlen (Joh 14:2).

Frälsta från vredesdomen

1 Tess 1: 10 - och vänta på hans Son från himlen, honom som Gud har uppväckt från de döda: Jesus, som räddar oss från den kommande vredesdomen.

King James:

And to wait for his Son from heaven, whom he raised from the dead, even Jesus, which delivered us from the wrath to come

Vänta

Översättning från strongs: "362 anaménō (från 303 /aná, "upp, fullborda en process," som intensifierar 3306 /ménō, "vänta, förbli") – korrekt, vänta ivrigt (dröja, förbli); aktivt vänta med ökande intensitet och klarhet om det som hoppas på (observera prefixet, ana). Jag väntar (på den vars ankomst förväntas)."

Det här ordet "vänta" innebär mycket mer än bara att inaktivt vänta och bida, även om det också betyder det. Ordet ger uttryck för att det är en aktiv och ivrig väntan. En väntan som ökar i intensitet desto närmare man kommer fullbordan av det man väntar och hoppas på. Sista raden i Strong's beskriver det väldigt bra: "Jag väntar på den vars ankomst jag förväntar".

Son

5207 hyiós - korrekt, en son (genom födelse eller adoption); (bildligt) någon som delar samma natur som sin Fader. För troende börjar att bli en son till Gud med att bli återfödd (adopterad) av den himmelska Fadern – genom Kristus (verket av den evige Sonen).

Jesus var inte bara en son i mänsklig betydelse. Han delade samma natur som sin Fader och genom sin Fader har han ärvt riket. Han som kommer och hämtar oss är både Gud och människa, Alfa och Omega. Sonen, som är Gud

kommen i köttet, är Guds uttryck och ansikte mot människan. Fadern och Sonen är ett och Sonen är en del av den treeniga Guden - 100 % människa och 100 % Gud.

Himlen

3772 ouranós – himmel (singular), och nästan lika ofta används i plural ("himlar"). Från en rot som betyder 'att täcka,' 'omfatta', himmel; och, i imitation av hebreiska מַיִם (dvs. egentligen, höjderna ovanför, de övre regionerna), himlarna

När Herren lär oss bönen "Fader vår" i Matt kapitel 6, så ber han till sin "Fader i himlen". Jesus hade utgått från Fadern i himlen och sedan återvänt till Gud. I dag sitter Jesus på Faderns högra sida och går i förbön för oss. I Joh 14 lovade Herren lärjungarna att han gick bort, men bara för att bereda plats åt oss, för att sedan komma tillbaka och hämta oss till sig, för att vi ska vara där han är. Det är samma himmel, där vi har vårt medborgarskap, och varifrån vi väntar på Herren Jesus Kristus, som Frälsare.

Räddar

4506 rhýomai (från eryō, "dra till sig") – korrekt, dra (ryck) till sig; att rädda ("rycka upp"); att dra eller rädda en person till och för befriaren.

I Matt 6:13 ("Herrens bön"), används 4506 (rhýomai) i avslutningen av meningen, "Rädda (4506 /rhýomai) oss från det onda" – dvs. "Rädda mig till Dig och för Dig." Det vill säga, "Herre rädda mig från mina (personliga) smärtor och för mig till Dig och för Dig."

Ordet "räddar" används i samma sammanhang som Petrus använder i 2 Pet 2:7, när han undervisar om hur Herren räddade Lot från att bli drabbad från den dom som Herren hade bestämt över Sodom och Gomorra. På samma sätt som Lot blev räddad från domen kommer Herren att rädda och frälsa oss från den kommande vredesdomen.

Från

"1537 ek" är en grekisk preposition som bäst översätts som "ut från" eller "från".

Ordet "ek" (från) i grekiskan är samma ord som King James använder i Upp 3:10 där församlingen blir lovad att bli bevarad från den prövning som ska komma över jorden. King James översätter ordet "ek" med "från" som i sammanhanget ger betydelsen "från prövningens stund":

¹⁰Because thou hast kept the word of my patience, I also will keep thee from the hour of temptation, which shall come upon all the world, to try them that dwell upon the earth. (King James Version)

När orden "Tereo En" ("bevarad från") används, betyder det att "stå fast i en sak", men "Tereo Ek" betyder precis det som King James har översatt, nämligen "bevarad från". Ville Johannes visa att det var "i prövningens stund" hade han skrivit "Tereo En". I stället väljer Johannes att skriva "Tereo Ek", vilket just betyder "från prövningens stund". Det vill säga, räddad från tid och rum.

I Joh 17:15 används på samma sätt "Tereo Ek", men här i betydelsen att "bli bevarad i den här världen från det onda" (Jag ber inte att du ska ta dem ut ur världen, utan att du ska bevara dem från det onda). I 1 Tess 1:10 och i Upp 3:10 används "Tereo Ek" för att visa att vi blir bevarade från vedermödan och prövningens stund. I Joh 17 används "Tereo Ek" för att visa att Herren bevarar oss från den onde i den här världen.

Vredesdomen

3709 *orgé* "(från *orgáo*, 'att vimla, svälla upp till att konstitutionellt motsätta sig') – ordentligt, fastlagd ilska (motstånd), dvs. som uppstår från ett pågående (fast) motstånd.

Thayers grekiska lexikon ger följande förståelse för ordet Orge - "the day on which the wrath of God will be made manifest in the punishment of the wicked" (dagen då Guds vrede kommer att uppenbaras genom bestraffning av de onda.) Här kan vi se att själva ordets betydelse är "en fastlagd ilska/vrede", som blir uppenbarad den dag då Herren straffar det onda". Det är alltså vedermödan som detta ord refererar till i det här sammanhanget.

Samma ord förekommer också i Uppenbarelseboken 6 i förbindelse med sigillen:

Upp 6:15-17 - Och jordens kungar, stormännen och befälhavarna, de rika och mäktiga och alla slavar och fria gömde sig i hålor och bland bergens klippor, 16 och de sade till bergen och klipporna: "Fall över oss och göm oss för honom som sitter på tronen och för Lammets vrede! 17 Deras vredes (orge) stora dag har kommit, och vem kan då bestå?"

I början av vedermödans tid och i förbindelse med att de första sigillen bryts är det uppenbart att Lammets/Guds vrede är närvarande. Det har blivit uppenbart genom Antikrists framträdande (den vita hästen), genom den röda hästen (världskrig), genom den svarta hästen (ekonomisk krasch) och genom den gula hästen (pest och sjukdomar). Redan efter det fjärde sigillet har det orsakat döden för en fjärdedel av människorna på jorden. Vid sjätte sigillet kommer en global och förödande jordbävning, och jordens kungar, stormän och befälhavare vänder sig till klipporna och bergen för att finna beskydd.

Det som också är intressant här är att ordet "har kommit" också är ett "imperfekt". Ett "imperfekt" är en grammatisk term som används för att beskriva en form av verb som återger en händelse eller ett tillstånd som pågick i det förflutna. Imperfekt används för att uttrycka handlingar som inte är avslutade eller som var kontinuerliga eller upprepade i det förflutna. I svenskan motsvarar detta tempus ofta "preteritum", som används för att tala om händelser som hände tidigare och som inte nödvändigtvis är avslutade.

Imperfekt används till exempel i språk som spanska och franska för att ge en mer detaljerad bild av det förflutna, där det tydligt skiljer sig från perfekt, som beskriver avslutade handlingar.

Det betyder att när det konstateras att "Guds eller Lammets vrede har kommit", så pekar det på en händelse eller ett tillstånd som redan har hänt. Dvs. att det bara är en bekräftelse på Guds vrede som inträffade tidigare och ännu inte är avslutat. Guds vrede börjar med det första sigillet och avslutas med den sista vredesskålen. Hela vedermödan är därmed ramen för utgjutandet av Guds vrede.

Lite senare i första brevet till församlingen i Tessaloniker bekräftar Paulus denna frälsning från Guds vrede (Orge) och förklarar att vi i stället är bestämda till att vinna frälsning genom Jesus

1 Tess 5:9 - Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen men till att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus.

Genom ordet visar Herren oss sin natur och sitt handlande med sitt folk. Han pekar på exempel som Noa och Lot och visar oss att domslut inte hör till Herrens barn. Guds församling blir räddade från den tid av prövning och ondska som är på väg i den här världen. Hela vedermödan är ramen för Guds vrede och är den period som Herren lovar att rädda oss från. Vi är inte ämnade för vrede, utan frälsning genom Herren. Innan domslut går ut i den här världen kommer Herren att "rycka" sina barn hem till sig och "gömma oss i sina kamrar" tills vrede och ondska har gått förbi. Det sker fram till dess att vi följer med Herren från det himmelska för att gå in i tusenårsriket.

Vi ska vara där han är

Joh 14:1-3 - "Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig,

för att ni skall vara där jag är. Och vart jag går, det vet ni. Den vägen känner ni."

I Johannesevangeliet ger Jesus oss en unik uppenbarelse. Han talar om något som ingen profet tidigare hade kunnat lova. Ingenstans kan vi läsa att Messias skulle komma, men i stället för att samla de heliga i ett jordiskt Jerusalem skulle han ta dem till sin Faders hus, som är samma plats dit han skulle gå bort.

När han ger löftet, är det på bakgrund av att "jag skall komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är." Han talar om en återkomst som inte har med den judiska befrielsen att göra, eller för att upprätta sitt rike på jorden, eller för att döma nationerna. Det är ett löfte som endast gäller hans egna.

Joh 14:1-3 och 1 Tess 4:13-18

Det finns fantastiska paralleller när vi jämför dessa två bibelverser där några av orden eller fraserna nästan är helt identiska. De följer samtidigt varandra i den ordning de kommer och på det sätt som styckena är uppbyggda.

John 14:1-3

v.1 Oroas
v.1 Tro
v.1 Gud, mig
v.2 sagt er
v.3 komma tillbaka
v.3 ta er
v.3 till mig
v.3 skall vara där jag är

1 Tess 4:13-18

v.13 Sörjer
v.14 Tror
v.14 Jesus, Gud
v.15 säger er
v.15 Herrens ankomst
v.17 ryckas upp
v.17 för att möta Herren
v.17 alltid vara hos Herren

Båda dessa bibelverser tröstar och visar oss på ett unikt sätt att Herren kommer för att ta de troende från jorden till sin härlighets himmel.

18 Pre-Trib argument

Här delar jag några av de argument som talar för att Herren hämtar sin församling före vedermödans tid:

Skriftens tystnad om vedermödans period: Det finns inga passager i Gamla Testamentet eller Nya Testamentet som indikerar att församlingen ska gå igenom vedermödans period eller möta Antikrist ansikte mot ansikte.

Jakobs nöd: Vedermödan kallas "Jakobs nöd" (Jer 30:7), men aldrig "församlingens nöd" eller "kyrkans nöd".

Daniel och de 70 veckorna: Ängeln Gabriel förkunnade för Daniel att 70 veckor var bestämda över Daniels folk (judarna) och hans heliga stad (Jerusalem). Församlingen nämns inte här (Dan 9:24).

Församlingens uteslutning: Församlingen hade ingen del i de första 69 veckorna och kommer inte att ha del i den sista och 70 årsveckan.

Uppenbarelsebokens kronologi: I Uppenbarelseboken sker uppräckandet i kapitel 4:1, före vedermödans period som beskrivs från kapitel 6-19. De 24 äldste, som representerar församlingen, är på plats innan det första sigillet bryts.

Församlingens nämnande: Församlingen nämns över tjugo gånger i de första tre kapitlen i Uppenbarelseboken, men nämns aldrig mellan kapitel 4 och 19.

En vredens dag: Vedermödan kallas en "vredens dag" (Sef 1:15), men Jesus har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen (1 Tess 5:9). Han har frälst oss från "den kommande vredesdomen" (1 Tess 1:10).

Herrens dag: Vedermodans tid kallas Herrens dag i Bibeln (Sef 1:15). 1 Tess 5:2-3 säger att Herrens dag (vedermödans tid) kommer som en tjuv om natten. Det drabbar de otroende, inte de troende och frälsta.

Tröst i uppryckandet: Vi ska trösta varandra med talet om uppryckandet (1 Tess 4:18). Det finns ingen tröst i undervisning som säger att församlingen ska gå igenom vedermodans domstid.

Löftet till Filadelfia: Jesus lovade församlingen i Filadelfia att han skulle bevara dem och "rädda dig ut ur prövningens stund, som skall komma över hela världen och sätta dess invånare på prov" (Upp 3:10). Gud lovade att bevara den trofasta församlingen från vedermodans period.

Enok och Noa: Precis som Enok blev uppryckt till himlen före syndafloden och Noas släkt blev bevarade genom syndafloden, kommer församlingen att bli uppryckt innan vedermodan och Israels rest bli bevarade genom vedermodan.

Lot och Sodom: Gud kunde inte döma Sodom och Gomorra innan Lot var borta från staden (1 Mos 19:16). På samma sätt kan Gud inte döma världen innan de rättfärdiga är borta.

Jesu bön: Jesus talade om vedermodans period när han bad: "Vaka alltid och be om kraft att kunna undfly allt det som skall komma och kunna bestå inför Människosonen" (Luk 21:36). Det ger ingen mening att Jesus skulle be om något som han inte är villig att hålla.

Malaki 3:18: Malaki säger att Herren vid sin ankomst kommer att visa skillnaden mellan den rättfärdige och den ogudaktige (Mal 3:18). Pre-trib lär att Herren först hämtar sin församling och sedan dömer mellan rättfärdiga och orättfärdiga.

Jesu två återkomster: Vid uppräckandet kommer Jesus för sin församling (1 Tess 4:16-17). Vid slutet av vedermödan kommer han med sin församling (1 Tess 3:13).

Hör vad Anden säger: I breven till de sju församlingarna uppmanar Jesus att "höra vad Anden säger till församlingarna". Men under vedermödan säger han bara "Den som har öron må höra" (Upp 13:9). Detta utelämnar församlingen eftersom den inte längre är på jorden.

Antikrist och de heliga: Antikrist kommer att strida mot de heliga och få makt att besegra dem (Upp 13:7). Detta kan inte vara församlingen eftersom Jesus lovade att "helvetets portar aldrig ska bli församlingen övermäktig" (Matt 16:18).

Förlossningens närhet: Jesus sa: "När alla detta (tidens tecken) börjar ske, så räta på er och lyft upp era huvuden, ty då närmar sig er förlossning" (Luk 21:28). Han sa inte "När detta har hänt", vilket antyder att församlingen inte kommer att genomgå hela vedermödan.

Tidsmässigt gap

Många av de händelser som ska ske under vedermödan och i samband med Jesu återkomst visar att det finns ett behov av ett tidsmässigt gap mellan uppräckandet av församlingen och Jesu synliga återkomst. Några av de händelser som tyder på detta är:

Kristi domstol

2 Kor 5:10 – Ty vi måste alla träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen vad han har gjort här i livet, gott eller ont

Guds ord undervisar oss att vi alla en dag ska stå inför Kristi domstol och göra räkenskap för våra gärningar. Det här är en domstol som är för de frälsta och ska inte förväxlas med domen vid den stora vita tronen efter

1000-årsriket. Det grekiska ordet för denna domstol är "Bema" och kallas därför "Beema judgment".

1 Kor 4:5 – Fäll därför inte någon dom i förtid, innan Herren kommer. Han skall lysa upp det som mörkret döljer och avslöja hjärtats tankar och avsikter, och då skall var och en få sitt beröm av Gud

Denna domstol är knuten till och sker omedelbart i samband med uppryckandet, vilket betyder att när församlingen återvänder med Kristus till jorden, har de redan varit inför Kristi domstol för att ta emot sin belöning.

De 24 äldste

Något som bekräftar att denna domstol sker i omedelbar anslutning till uppryckandet är de 24 äldste, som vi redan har tittat närmare på. Det är en skara som representerar den fulltaliga församlingen. De är på plats runt Guds tron innan Jesus bryter det första sigillet i Uppenbarelseboken kapitel 6. Om de 24 äldste representerar församlingen, så betyder det två saker: dels ett tidsmässigt behov mellan uppryckandet och den 70:e årsveckans början, och att innan det första domslutet och före det att den första hästen blir förlöst, är församlingen redan på plats i det himmelska.

Domen över nationerna och hedningarna

Domen över hedningarna vore omöjlig om det inte fanns ett tidsmässigt gap mellan uppryckandet och Jesu synliga återkomst. Hur skulle annars både frälsta och ofrälsta, som fortfarande är i sina naturliga kroppar, kunna bli åtskilda om de troende redan var uppryckta och förvandlade med härlighetskroppar? Om uppryckandet sker efter vedermödan finns det helt enkelt inget behov av att dela upp människorna innan tusenårsriket. Vi skulle redan ha haft en uppdelning i samband med uppryckandet när Jesus satte sin fot på Oljeberget.

Befolkning i tusenårsriket

Människor som blir frälsta under vedermödan kommer att gå in i tusenårsriket i sina naturliga kroppar. Dessa människor kommer att arbeta, bygga hus och få barn. Innan vi går in i tusenårsriket kommer det återigen att vara många människor på jorden, till skillnad från vid vedermödans slut, då människan kommer att vara mer sällsynt än guld i Ofir (Jes 13:9-12).

Israels framtid

I en tidsålder där jude och hedning har blivit en kropp behövs ett tidsmässigt gap för att Herren ska kunna fortsätta sitt program med Israel. Den 70:e och sista årsveckan är tiden då Herren återigen kommer att sätta sitt fokus på judarna och den judiska nationen.

Avslutningen för församlingens tid på jorden fullbordar inte bara bibliska profetior, men ger också uttryck för ett nödvändigt gap mellan uppräckandet och Jesu synliga återkomst. Både Kristi domstol, de 24 äldste, domen över hedningarna, befolkningen i tusenårsriket och Herrens program för Israel visar och tyder på detta.

Det vanligaste motargumentet

Ett av de allra vanligaste argumenten mot Pre-trib-läran är att "den är en alltför ny lära för att den kan vara trovärdig". Men det finns flera problem med detta argument. Det första är att man bortser från det faktum att Bibeln lär ut att förståelsen för sluttidens profetior inte inses eller uppenbaras förrän den tid då dessa förutsagda händelser äger rum.

När Daniel fick bestämda profetior som handlar om ändetiden, gensvarade han till Herren att han inte förstod dessa. Herren svarade Daniel att "dessa ord ska förbli gömda och förseglade intill ändens tid" (Dan 12:9).

Förståelse för det profetiska ordet

När vi med andra ord ser Herrens ord fullbordas när det gäller bibliska profetior, så får vi också en rätt förståelse för det profetiska ordet.

Det är inte så konstigt att det genom kyrkohistorien har funnits frågetecken kring profetian i Hes 48, som talar om att fursten av GOG en dag kommer att attackera Israel tillsammans med en koalition av muslimska länder. I flera tusen år har Israel inte existerat, och en profetia som talar om ett anfall mot ett land som inte finns, har skapat oklarhet.

Andra profetior är kopplade till både vår historia men också till den teknologiska utveckling som vi har upplevt de senaste århundraden, något som måste ha varit en gåta för människor som levde tidigare. Hur kunde man förklara om de två vittnen i Uppenbarelseboken kap 11, där både deras död och uppståndelse ska kunna bevittnas av hela världen? Eller vilddjurets bild som blir levande och talar skrytsamma ord?

Vi kommer med andra ord att få en rätt förståelse av det profetiska ordet när vi närmar oss tiden för dess fullbordan.

Förändligande av bibliska profetior

Det faktum att delar av det profetiska ordet har varit fördolt och svårtolkat till dess att vi ser dess fullbordan är något som har präglat stora delar av kyrkohistorien. År 430 e.Kr. skrev kyrkofadern Augustinus bokverket *Guds stad*, som anses som ett av hans viktigaste och mest inflytelserika verk. Augustinus förändligade bibliska profetior och argumenterade för att millenniet (tusenårsriket) redan hade börjat och skulle fortsätta till Jesu andra komma. De bibliska profetiorna skulle med andra ord inte förstås eller tolkas bokstavligt. Detta förändligande av bibliska profetior präglade kyrkohistorien och det sätt man tolkade dessa på under de följande tusen åren.

Men innan vi fick ett "återuppvaknande" av bibliska profetior, där vi återigen började se och tolka dem bokstavligt, visar ändå kyrkohistorien att förutom apostlarna hade även de tidiga kyrkofäderna de byggstenar i sin undervisning som är grunden för pretrib-läran.

Ett återuppvaknande av bibliska profetior

Efter många år av andligt mörker under medeltiden i Europa kom reformationen, och långsamt började vi se ett återuppvaknande av bibliska profetior med en bokstavlig tolkning. Denna "väckelse" började på allvar bland puritanerna, en reformatorisk rörelse som uppstod i England omkring 1560-talet, vilket snabbt ledde till en förståelse för att uppräckandet var en skild händelse från Jesu synliga återkomst.

Uppräckandet genom bilder och symboler i GT

Även om uppräckandet är något av det som hör till NT och församlingens hemligheter, så kan vi ändå se en röd tråd genom bilder och symboler i GT. Vi har tidigare tittat på Noa, Lot och Enok, men vi ser också andra förbilder och symbolik i berättelser som Rebecca och Isak, Rahab, Rut och Daniel, som visar på vilket sätt att Herren förhåller sig till vedermödan och församlingen.

Rebecca och Isak

1 Mos 17: 4 – "Se, detta är mitt förbund med dig: Du skall bli fader till många folk.

1 Mos 17: 6 – Jag skall göra dig mycket fruktsam och låta folkslag komma från dig, och kungar skall utgå från dig.

Isaks födelse, var ett uppfyllande av Guds löften till Abraham. Herren hade lovat Abraham en son tillsammans med Sara, och att Abraham skulle bli en stor nation och en fader till många folk genom Isak.

Herren prövar Abrahams hjärta

När Sara är nittio år gammal, föder hon löftessonen på sin ålderdom, precis på det sätt som Herren hade lovat Abraham och Sara. Isak var alltså deras enda barn, som Herren skulle fullborda sitt förbund och sina löften igenom.

En tid därefter prövar Herren Abrahams hjärta, och ber honom gå tre dagsresor bort för att offra. Brännoffret på altaret skulle vara Isak, hans enfödde och älskade son.

Isak en bild på Kristus

När Abraham är lydig Herren, så är hela händelsen en skuggbild på det Gud gjorde på korset cirka 2000 år senare, och det finns mycket i historien som pekar på att Isak är en tydlig bild på Jesus Kristus:

Herren kallade Isak, Abrahams "ende son", även om Abraham redan hade ytterligare två söner just då. På samma sätt är Jesus Guds ende son. (1 Mos 22:2)

Isak skulle offras på samma plats där Jesus offrades på Golgata höjd. (1 Mos 22:14)

Resan till offerplatsen tog tre dagar, på samma sätt som Jesus var i graven i tre dagar och nätter. (1 Mos 22:4)

Isak bar själv veden till brännoffret upp till platsen, på samma sätt som Jesus själv bar sitt kors sista vägen till korset. (1 Mos 22:6)

Abraham och Isak gick tillsammans och i samförstånd, på samma sätt som Fadern och Sonen var i samförstånd. (1 Mos 22:8)

Isak är alltså en tydlig bild på Jesus, och det verk som hände på Golgata kors. Abraham litade helt på Herren i situationen, och trodde Gud om att Isak skulle återuppstå igen efter offret.

Tjänaren Elieser – en bild på den helige Ande

1 Mos 15: 2-3 – Men Abram sade; "Herre, Herre, vad skall du ge mig? Jag går ju bort barnlös, och arvinge till mitt hus är Elieser från Damaskus." Abram sade vidare; "Se, mig har du inte givit någon avkomma. En av mitt husfolk ska ärva mig."

Senare när Isak ska hitta en brud, skickar Abraham sin äldste tjänare i sin hushållning, Elieser, att hitta en brud åt Isak bland sin egen släkt. Ingenstans i hela historien i kap 22, ser vi tjänarens namn. Men i 1 Mos kap 15:2 får vi veta att Abrahams äldste tjänare heter Elieser, och var från början arvinge till Abrahams hus.

I Joh 15:26-27, får vi veta flera saker om den helige Ande. Han har utgått från Fadern, och vittnar om Kristus. Han är samtidigt vår hjälpare och sanningens Ande.

Tjänaren Elieser är en bild på den helige Ande. Han hade blivit sänd av Abraham. Han var anonym och talade inte om sig själv, men vittnade för Rebecca, den kommande bruden, om Isak. På samma sätt talar den helige Ande inte om sig själv, men pekar och vittnar om Jesus till församlingen. Elieser möter Rebecca vid vattenbrunnen, som kan vara en bild på den helige Andes utgjutande i våra liv. Själva namnet Elieser, betyder på samma sätt som den helige Ande "tröstare".

Rebecca – Kristi brud

På samma sätt som att Isak är en bild på Kristus, och tjänaren Elieser är en bild på den helige Ande, är Rebecca en förebild på församlingen, Kristi brud.

Rebecca kommer från samma stad som Abraham, som då låg i Babylonien. Babylonien är en bild på den här världen, som också församlingen kommer och blivit tagna utifrån. Rebecca är samtidigt släkt med Abraham, och är på samma sätt som alla kristna, andligt talat är Abrahams säd. (Rom 4:16)

Rebecca får också gåvor av Elieser när hon möter honom, där den helige Ande på samma sätt ger församlingen nådegåvor allt efter sin vilja. När Rebecca har talat med tjänaren, springer hon hem och berättar om allt det hon har sett och upplevt. Församlingens uppgift är också att gå ut och berätta om "de glada nyheterna" och vittna om allt det som Herren har gjort i våra liv.

Räddade från natten

Tjänaren Elieser ankommer på kvällen till brunnen i staden där Rebecca bor. Kvällen symboliserar oordning, kaos och förvirring, där natten är på väg som är en bild på själva vedermödan och Herrens dag.

Vi ser det på samma sätt i 1 Mos 24:63, där Isak möter sin blivande brud på kvällen. Han kommer emot henne, och han för in henne i sin mors tält, där Rebecca blir Isaks hustru.

En ren jungfru inför Kristus

Vi får veta att Rebecca är en ung flicka, som ingen man hade kommit nära (1 mos 22:16). På samma sätt är församlingen en ren jungfru inför Kristus, och trolovad med en enda man.

I slutet av historien, 1 mos 24: 62-67, ser vi att Isak (brudgummen) återvänder mot kvällen, innan natten (vedermödan), och Elieser (Guds Ande) håller på att föra (uppryckandet) Rebecca (bruden) för att möta Isak ansikte mot ansikte för första gången. På samma sätt kommer den helige Ande, att rycka upp församlingen, på kvällen, innan dess att natten och vedermödans tid börjar, och vi kommer att få se och möta Herren vår brudgum för första gången.

Rebecca och Isak är en underbar berättelse som samtidigt är en skuggbild på församlingen, Kristus och uppryckandet. Vedermödan är inte ämnad för Herrens brud, så därför kommer Jesus att hämta och ta bort bruden innan

dess att Guds domar kommer gå ut över jorden. Församlingen är sparad från tid och plats när det gäller vedermödans tid och domslut. Vårt saliga hopp, är vår Gud och Herre Jesus Kristus, som kommer att frälsa oss från den kommande domen.

Rahab

Josua 1:2 - "Min tjänare Mose är död. Stå nu upp och gå över Jordan, du och allt detta folk, in i det land som jag skall ge åt Israels barn.

Historien om Rahab utspelar sig cirka 500 år efter Isak och Rebecca i 1 Mos kap 24. Historiskt sett har det hänt mycket för Israel under den här tidsperioden.

Israel har upplevt en period av slaveri i Egypten, och sedan hur Herren mirakulöst befriat och frälst sitt folk ut ur fångenskapen genom Moses. Efter det att det judiska folket vandrade omkring i öknen i 40 år, reste Herren upp Josua, som skulle leda folket, besegra fienden och inta det förlovade löfteslandet som Gud hade lovat.

Två spejare i Jeriko

Jos 2: 9 - "Jag vet att Herren har gett er detta land och att en skräck för er har fallit över oss, ja, att alla landets invånare bävar för er.

Innan det att Israel intar Jeriko, skickades två spejare in för att bespeja landet och staden Jeriko. Spejarna blev upptäckta och söker skydd hos skökan Rahab, som gömmer dom två spejarna för stadens folk som letade efter männen.

Rahab bekänner sin tro och sin överbevisning inför spejarna, att Israels Gud har gett dom landet. Hon ber därför spejarna om att ge henne ett löfte om beskydd, för både henne och hennes familj den dag Israel intar staden.

Räddad från domen

Ett rött snöre i fönstret, skulle vara tecknet på att det var där Rahab och hennes familj var samlade. När de israeliska soldaterna såg snöret, hämtade och räddade dom Rahab och hennes familj från stadens förstörelse precis som spejarna hade lovat.

En bild på församlingen

Skökan Rahab är en bild på församlingen. Hon är en hedning, en prostituerad och en syndare, som bekänner sin tro på Israels Gud. Hon bryr sig, och känner samtidigt för det judiska folket, som är orsaken till hennes frälsning.

Jeriko är en bild på den här världen, som är sparad för dom. Rahab (församlingen) tas bort från Jeriko (världen), innan dess att staden förstörs och bränns upp (vedermödan)

Rut

Ruts bok kallas för "återlösningens kärlekshistoria", och handlar om Noomi, en judisk kvinna från Betlehem som förlorar sin mark på grund av hungersnöd i Israel, och tvingas sedan fly till Moab (Jordan).

Strax därefter, dör hennes make och lämnar henne ensam och fattig i ett främmande land. Efter hungersnöden vänder Noomi tillbaka till Betlehem tillsammans med sin svärdotter Rut, som har svurit att aldrig lämna henne. Rut är en moabitisk kvinna som hade gift sig med en av Elimeleks söner som också omkommer. När båda är tillbaka i Betlehem, så blir en framstående judisk man, Boas, kär i Rut och gifter sig med henne.

Genom lagen om återlösning och giftemål, så upplever både Noomi och Rut förlösning, och Noomi får tillbaka sin mark hon hade förlorat.

En bild på församlingen

Historien om Rut är en fantastisk berättelse om förlossning, frälsning och återlösning, men ger också en symbolisk bild på församlingen och vedermödan.

Noomi är en bild på Israel, och Rut är en bild på hedna-församlingen som blir gift med förlösaren, den judiska mannen Boas, som är en bild på Messias. Noomi var tvungen att fly från sitt land på grund av hungersnöd, på samma sätt som Israel blev utkastade från sitt land för 2000 år sedan. Församlingen fick del av Messias genom troende judar, samtidigt som förstockelse drabbade en del av Israel (Rom 11:25).

På vägen att återlösa Israel (Noomi), så tar Messias en hednisk brud (Rut). Boas frälser och räddar både Rut och Noomi i den situation dom befinner sig i, och upprättar till sist Israel (Noomi) fullt ut.

Räddad från vedermödan

Samtidigt så är berättelsen om Rut, en bild på församlingen som Herren räddar undan vedermödans tid.

Vi upplever tre situationer i kap 3 som vittnar om detta. För det första så går Rut ner till *tröskeplatsen* som hennes svärmor bad henne om. För det andra så vaknade Boas och upptäckte Rut vid *midnattstid* när hon sökte skydd hos honom. För det tredje så fick Rut lov till att *gömma sig under Boas mantel*, som bredde sin mantelflik över henne, och Boas blev hennes förlösare denna natt.

Tröskeplatsen - En bild på vedermöda

Tröskeplatsen är en bild på dom och vedermöda som vi möter på flera ställen i både GT och NT (Amos 1:3, Jes 21:10, 41:14-16, Upp 14:19-20).

Natten och morgonen är också en bild på både vedermöda, dom och upprättelse. Jesus talade om natten som kommer där ingen kan verka (Joh 11:9), och Paulus varnar för att Herrens dag, som är en tid av dom, kommer som en tjuv om natten (1 Tess 5:2).

Under Boas beskyddande mantel

Rut 3: 9 – "Vem är du?" frågade han. Hon svarade: "Jag är Rut, din tjänarinna. Bred ut din mantelflik över din tjänarinna, för du är min återlösare.

Rut fick lov att gömma sig under Boas mantel vid hans fötter, till dess att natten var över och det blev morgon igen.

På samma sätt, kommer Herren att beskydda och gömma sin församling under vredens tid, den kommande natten, till dess att mörkret skingras och morgonen gryr. Församlingens plats under vedermödans tid, kommer att vara under Herrens mantel, i det himmelska Jerusalem, och under beskydd i de himmelska kammarna.

Daniel

Historien om Daniel, och de tre männen i den brinnande ugnen, är en av de berättelser från GT som visar en tydlig bild på vedermödan och denna tidens avslutning.

Daniels bok är genomsyrad av eskatologi, drömmar, syner och det som har med ändetiden att göra. Till skillnad från uppenbarelseboken, som är en detaljerad beskrivning av vedermödan, sträcker sig Daniels bok över en mycket längre tidshorisont, både bakåt och framåt i tiden.

En bild på församlingen

Daniel 2:48 - Därefter upphöjde kungen Daniel och gav honom många stora gåvor och satte honom till herre över hela Babels provins och

till högste föreståndare för alla de vise i Babel. 49 På Daniels begäran utsåg kungen Shadrak, Meshak och Abed-Nego att förvalta Babels provins, medan Daniel själv stannade vid kungens hov.

Historien om Daniel och hans tre vänner, utspelar sig i början av den babyloniska fångenskapen, där alla fyra tjänar under den babyloniska kungen.

På samma sätt som Josef, blir Daniel upphöjd i en position, att endast konungen står över honom. I uppenbarelsboken, är församlingen också satt att tjäna som präster och konungar på den här jorden. Något som kommer att fullbordas i tusenårsriket. Så på det sättet, är Daniel en bild på församlingen.

Förebild på Antikrist

Daniel 3:6 - Men den som inte faller ner och tillber ska genast kastas i den brinnande ugnen

Kung Nebukadnessar, som är en tydlig förebild på Antikrist, hade satt upp en staty av guld på Duraslätten i Babylon. Bemärk, att statyn är sextio alnar hög och sex alnar bred, som kan sammanliknas med Antikrist tal som är 666.

Nebukadnessar tvingar alla att falla ner och tillbe denna uppsatta staty, där konsekvensen för dem som inte lydde, var att bli kastad i den brinnande ugnen. Den brinnande ugnen, är en bild på Guds vrede och den stora nöden i vedermodan.

Kastad i den brinnande ugnen

Mal 4: 1 – Se, dagen kommer, den brinner som en ugn.

Sadrak, Mesak och Abed-Nego vägrade att böja knä för Nebukadnessars staty, och de blev kastade i den brinnande ugnen.

Kungen befälde att ugnen skulle göras sju gånger hetare än man någonsin sett den vara, och det är en bild på fullkomlighetens tal. Herren sände sin ängel som beskyddade Sadrak, Mesak och Abed-Nego i den brinnande ugnen, och de kom ut utan någon som helst skada eller påverkan av elden.

Var är Daniel

Men det man måste fråga sig i denna historia är vart Daniel är någonstans. Var han en av dem som böjde knä för statyn? Varför var han inte närvarande, och varför blev han inte också slängd i den brinnande ugnen?

Vi kan vara ganska säkra på att Daniel inte böjde knä för Nebukadnessars staty. Daniel var bara inte närvarande där alla skulle tillbe statyn, eller vid den brinnande ugnens lidande. Gud hade "tagit bort honom".

Israel och församlingen

Beskrivningen som kungen fick av dessa män i den brinnande ugnen, var att det var tre judiska män (Dan 3:12). De tre judiska männen är med andra ord en bild på det utvalda Israel, och Daniel är en bild på församlingen.

Daniel (församlingen), den högt älskade (Dan 10:11), är bevarad från tid och plats när det gäller den brinnande ugnen (vedermödan), medan hans tre vänner (Israels rest), blir bevarad mitt i och igenom trängseln.

Genom denna berättelse om Daniel, kan vi se ett mönster och en röd tråd. Vi ser symboliska händelser som avspeglar och pekar på den hushållning, församlingens tid, som vi lever i. Herren förhåller sig inte på samma sätt med församlingen, som han gör med Israel. Båda frälsningsgrupper har Herren en unik plan med, som han kommer att fullborda. Herren kommer att bevara församlingen från hela vedermödans tid. Och han kommer bevara Israels rest för Antikrist och genom vedermödans tid, som han sedan kommer att fullborda sina förbund och löften igenom.

Kom mitt folk och gå in i dina kamrar

Jesaja 26:17-21 – Som en havande kvinna våndas, då hon är nära att föda och ropar ut sin smärta, så är det med oss inför dig, Herre . Vi var havande och våndades, men vi födde vind. Vi har inte skaffat räddning åt landet, och ingen föds till att bo på jorden. Dina döda skall bli levande, mina dödas kroppar skall uppstå. Vakna upp och jubla, ni som bor i stoftet, ty din dagg är ljusets dagg, och jorden skall ge igen de avsomnade. Kom mitt folk och gå in i dina kamrar, stäng igen dörrarna efter dig. Göm dig ett litet ögonblick, till dess vreden har gått förbi. Ty se, HERREN kommer ut ur sin boning för att straffa jordens invånare för deras missgärning. Jorden skall blottlägga sina blodskulder och inte längre dölja sina dräpta.

Det här kapitlet i Jesaja består av fantastiska verser, som vittnar om Herren som kommer att kalla till sig sitt folk, där han kommer att gömma och bevara dem i sina kamrar i förbindelse med att vredens tid utspelar sig på jorden.

Vi kan inte se att detta bibelställe från Jesaja någonsin tidigare har blivit uppfyllt. Det stämmer heller inte överens med den uppståndelse som Jesus predikade, och den som Daniel talar om i Dan 12:2, som vi vet ska ske efter vedermödans tid och inte före. Här talar Jesaja i stället om en uppståndelse som först sker då Herren kallar in sitt folk i sina kamrar, och före och innan dess att Guds vrede och domar går ut över jorden.

Som en havande kvinna

Upp 12: 1-6 – Ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. Hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda.

På samma sätt som Jesaja ser Johannes en kvinna som, i samband med ändetiden, är havande och i födslovånda. Församlingen framställs aldrig som

en födande kvinna i Bibeln, men det gör däremot Israel. Kvinnan är en bild av både de messianska judarna på Jesu tid och de messianska judarna under vedermödan. Israel har tre olika födslar som hon måste gå igenom innan hon går in i 1000-årsriket. Alla dessa tre födslar beskrivs i Jesaja kapitel 66

Jes 66: 7-8 – Innan Sion har känt någon födslovånda, föder hon barnet (Jesus). Innan kval kommer över henne, har hon fött ett gossebarn. Vem har hört något sådant, vem har sett något liknande? Kan ett land komma till liv på en enda dag (1948), eller ett folk födas på en enda gång (Israels frälsning), eftersom Sion föder sina barn redan när födslovåndan börjar?

Så i förbindelse med denna födslovånda som Israel kommer att uppleva, och innan denna vredes tid, kommer Herren att låta de döda uppstå, och han kommer att kalla sitt folk till sig, för att gömma oss i hans kamrar.

Kom mitt folk

”Kom mitt folk”, som egentligen betyder ”försvinn” eller ”bli osynlig”, är en fantastisk parallell till den upplevelse Johannes hade i Upp kap 4, där han fick se en öppen dörr i himlen, och samtidigt fick höra Guds röst liksom en basun som på samma sätt sa: ”Kom hit upp”. Ögonblickligt efter Guds kall blir Johannes uppryckt till Guds tron, där han från himlen får skåda vedermödans tid utspela sig på jorden.

Johannes representerar här församlingen som kommer att få uppleva det samma på uppryckandets dag. Genom en befallning, en överängels röst och en Guds basun kommer församlingen att bli uppryckt till himlen och kommer att få se vedermödans tid utspela sig jorden.

Svar på ofta ställda Post-trib frågor

Med jämna mellanrum kommer ofta argument och frågeställningar från människor som inte tror på ett uppryckande före vedermödan. Här är några av dem:

”Bibeln lär inte ut att det ska vara två tillkommelser. Hur kan man då säga att Jesus kommer två gånger?”

Svar: Precis som det på samma sätt finns två olika bilder av Messias i GT (den lidande tjänaren och Konungen) finns det två olika bilder av Jesu återkomst som är svåra att få ihop. Dessa två sekvenser är uppryckelsen och Jesu synliga återkomst. Man kan säga att Jesu återkomst sker etappvis där uppryckelsen inleder, och Jesu synliga återkomst avslutar den. Det är helt enkelt helt två skilda händelser.

”Jesus sa att uppryckelsen skulle ske omedelbart efter vedermödan (Matt 24:29-31) när han sänder änglar för att samla hans utvalda”.

Svar: Uppryckelsen sker inte i Matt kap 24 av flera orsaker:

”Vid uppryckelsen får de troende härlighetskroppar som gör att vi på samma sätt som Jesus vid Kristi himmelfart kunde göra det utan änglars hjälp. Varför skulle vi behöva änglars hjälp vid uppryckelsen, när vi har förvandlade härlighetskroppar?”

Svar: Änglarna ihopsamlar också de orättfärdiga på detta tidpunkt (Matt 13:38-43, 49-50)

”Om man påstår att änglarnas ihopsamlande av de troende i Matt 24 är uppryckandet så måste Matt 13 på samma sätt också vara det. I Matt 13 ser vi samtidigt att det är de orättfärdiga som kommer att bli borttagna från jorden först och inte de rättfärdiga.”

Svar: Änglarna blir utsända för att ihopsamla både rättfärdiga och orättfärdiga till att bli dömda av Jesus innan 1000 års riket. Dessa människor är i deras naturliga kroppar, där de orättfärdiga blir kastade i eldsjön, medans de rättfärdiga får lov till att ärva 1000 års riket.

"Pre-trib är införd av några som var rädda för att gå genom förföljelse"

Svar: När vi talar om lidande måste vi börja med att skilja på det generella lidande vi möter i världen (gr.thlipsis) och det lidande vi möter i den stora nöden (gr.Thlipsis Megas) som Jesus talar om i Matt 24, och Daniel i kap 12.

Pre-trib läran går inte ut på att troende ska undfly förföljelse. Jesus profeterade att vi kommer att bli hatade i den här världen för hans skull (Joh 15:18). I den världen kommer de troende att få uppleva en andlig kamp mot furstar och väldigheter, sitt eget kött, och lidande för evangeliets skull. Det slags lidande har Jesus aldrig lovat oss att vi kommer att bli fria ifrån. Den vreden vi möter i vedermödan är något annat och är något som ordet har lovat oss att vi inte behöver uppleva eller gå igenom. (1 Tess 5:8)

"Paulus säger i 2 Thess 2:1-9 att uppräckelsen inte sker före det att Antikrist träder fram"

Svar: Paulus talar om uppräckelsen i förhållande till HERRENS dag, som inte är enstydig med Jesu synliga återkomst. HERRENS dag är inte en enskild dag i betydningen av 24 timmer, men i stället en period av dom som går ut i världen. (Jes 2:12, 13:6, Hes 13:5, Joel 1:15, Amos 5:18,20)

Församlingen i Thessalonike var rädda och ängsliga över att de redan befanns sig inne i vedermödans period. Paulus lugnar dem och talar om att först måste Antikrist uppenbaras innan det sker. När Antikrist inleder sitt förbund med Israel inleds den sista årsveckan, eller vedermödans tid.

Hur kan människor bli frälsta i vedermödan om den helige Ande är borta från jorden?

Svar: Att den helige Ande är tillsidosatt betyder inte att möjligheten för frälsning inte längre finns, men att den helige Ande tar sin boning i människohjärtan där vi får den helige Ande som ett sigill är helt unikt för församlingens tidsålder.

Före den helige Andes utgjutande på pingstdagen blev människor också frälsta och den helige Ande verkade i människor. När den helige Ande blev utgjuten på pingstdagen fick vi inte en "andra" helige Ande på jorden. På samma sätt som i GT kommer människor att bli frälsta under vedermödan där den helige Ande kommer att verka på samma sätt som i GT, med bas uppifrån.

Frågor till Post-trib läran

Samtidigt finns det också en del obesvarade frågor som Post-trib läran har svårt svara eller ge en ordentlig förklaring på:

Om uppräckandet först sker vid Jesu synliga komma, vem kommer i så fall att befolka tusenårsriket?

"Om man tror att bara frälsta får del i tusenårsriket, och att uppräckelsen först sker vid Jesu synliga komma då borde i princip alla människor i tusenårsriket ha förvandlade evighets kroppar. Men vem kommer i så fall att befolka tusenårsriket då reproduktion bara kan ske av människor i naturliga kroppar"?

Svar: Det sker genom människor som blivit frälsta efter uppräckandet under själva vedermödan. De människorna går in i tusenårsriket i sina naturliga kroppar.

Varför är uppryckandet inte nämnd i Upp 19:11-23 eller Sak kap 14?

"I Upp kap 19 får vi en beskrivning av Jesu synliga återkomst, men där nämns varken en uppståndelse eller ett uppryckande. Sak 14:1-7 beskriver också denna händelse, men inte heller där nämns det. Är det inte konstigt att en av historiens största händelse som innebär en uppståndelse av hundratals millioner människor inte är nämnd varken i Upp kap 19 eller i Sak kap 14? Varför?"

Svar: Uppryckandet eller uppståndelsen nämns inte, eftersom det helt enkelt inte sker vid den tidpunkten.

Vem blir ihopsamlade först, de orättfärdiga (Matt 13:30,41,49) eller de rättfärdiga? (1 Thess 4: 16-17)

Både 1 Tess och Matt 13 påstår att respektive uppståndelser sker först. 1 Thess talar om uppståndelsen av församlingen som sker först, men Matt 13 säger att först ska de orättfärdiga tas bort från jorden. Båda grupper kan inte vara den förste som ska bli borttagen?

Svar: Det är två separata händelser, som helt enkelt inte sker samtidigt.

I och med att de frälsta blir belönade med kronor vid uppryckelsen (Kristi domstol) Hur kommer det sig att de 24 äldste redan har dem på (Upp 4:4-10) även om inte uppryckandet har ägt rum?

Svar: Uppryckandet måste ha ägt rum innan det första sigillet bryts.

Varför ska får och getter bli åtskilda efter vedermödan om de redan blivit det i uppryckandet? (Matt 25:31-33)

Svar: I och med att uppryckandet inte sker vid Jesu synliga återkomst, så behöver får och getter (överlevande människor i vedermödan) bli åtskilda innan tusenårsriket.

**Var kommer alla "ofrälsta" ifrån som finns i slutet av tusenårsriket?
(Upp 20:7-10)**

Svar: Det är människor som är födda under tusenårsriket. Dom är avkomma av dem som har gått in i tusenårsriket i deras naturliga kroppar.

Vem är det som håller tillbaka så att Antikrist inte kan träda fram?

Svar: Den helige Ande i församlingen är det största hinder för att Antikrist inte kan träda fram.

Jesus lovade i Joh 14:1-3 att han skulle förbereda en plats för de troende i himlen, och sedan återvända för att ta oss dit han är. Pre-trib hävdar att Jesus återvänder till jorden för att bli där med sin församling. Varför skulle Jesus förbereda en plats åt oss i himlen för att sedan inte ta oss dit?

Svar: Post-trib läran har väldigt svårt att förklara Joh 14:1-3

Jesu återkomst i Matteus 24

Matt 24:31 – Med starkt basunljud skall han sända sända ut sina änglar, och de skall samla hans utvalda från de fyra vädersträcken, från himlens ena ända till den andra.

Matteus 24 är ett kapitel som beskriver Jesu synliga återkomst till Israel och världen – till dom för hans fiender och för att upprätta det messianska riket. Ofta pekar man på 'de utvalda' i vers 31 och påstår att det handlar om församlingen. Jag anser att det är ganska tydligt att avsnittet syftar på de utvalda judarna. Vi kan jämföra följande verser i förhållande till Matteus 24:31:

Jes 11:11 – Och HERREN skall på den tiden ännu en gång räcka ut sin hand, För att förvärva åt sig kvarlevan av sitt folk, vad som har blivit räddat från Assyrien, Egypten, Patros, Etiopien, Elam, Sinear, Hamat

och havsländerna.

Jes 11:12- Han skall resa ett baner för hednafolken och samla de fördrivna av Israel och de kringstridda av Juda från jordens fyra hörn.

Banner och basuner

Banner och basun symboliserar sammankallning av folket. Det är utan tvekan samma händelse som de talar om, och Gud förklarar genom Jesaja att det är Israels män och kvinnor som sammankallas. De utvalda är de troende judar som har överlevt vedermödan och som på den tiden är utspridda över hela jorden. Alla judar ska återvända hem, vilket också är i full harmoni med Gamla Testamentets profetiska ord. Det är beviset för att det inte handlar om församlingen i passagen

Apostasia – Avfall eller avgång

2 Tess 2: 3 - Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram

Paulus undervisar församlingen om en viktig och avgörande tes, nämligen att församlingen inte kunde förvänta sig att Herrens dag (vedermödan) skulle komma innan tre avgörande händelser inträffade:

Avfallet (Apostasia) måste komma, den som håller tillbaka måste träda åt sidan, och laglöshetens människa (Antikrist) måste öppet träda fram (Upp 6:1).

Betydelsen av ordet Apostasia

Det ord som i grekiskan blir översatt avfall, svek och uppror är ordet "apostasia". Substantivet "apostasia" kommer från verbet "afistämi" vars huvudbetydning är "att flytta sig" eller "att flytta något från ett ställe till ett

annat". Ordet används speciellt i förbindelse med att någon flyttar från ett ställe till ett annat, eller om man går bort eller skiljer sig från någon.

Vi hittar ordet apostasia endast två gånger i NT, där det andra finns i Apg 21:21 där det talas om att "överge Mose", eller avfalla från Mose. Medan substantivet apostasia är sällsynt i NT, förekommer verbet "afistämi" som ordet härleds av femton gånger. Endast i tre tillfällen syftar det på religiöst avfall från tron. (1 Tim.1, Heb 3:12 och 2 Tim 2:9).

I de övriga tolv fallen betyder afistämi "att avlägsna sig från", vare sig det är en person (Luk 4:13, apg 12:10), från orättfärdighet (2 Tim 2:19), från templet (Luk 2:37) eller från kroppen (2 Kor 12:8).

De första översättningarna

I den engelska Bibeln, the Amplified Bibel, finns en fotnot: "A possible rendering of apostasia is: departure (of the church).

De första sju engelska översättningarna från 1394 – 1608, blev alla översatta med ordet "departure", (avgång) som syftar på uppräckelsen. Några av de mer kända bibelöversättare som översatte ordet med försvinna/resa bort är bland andra Kenneth Wuest, Genovabibelen, John Dawson , Coverdale, Crammer osv.

Skulle man precis som nämnda översättare använda ordet "departure" i stället för avfall ville det naturligtvis ge mycket större klarhet i förhållande för uppräckelsen och vedermödan. Det ville också ge mycket mer mening i förhållande till förståelsen för teksten från både 1 Tess och 2 Tess.

Ordet apostasia´s historiska utveckling

Men hur kommer det sig att King James Version, som en av de allra första översättningarna, använde ordet 'avfall' istället för 'avgång'?

År 1576 kom den katolska översättningen till engelska, som också kallas

'Rheims Bible'. Den var den första översättningen som använde ordet 'avfall' istället för 'departure' (avgång).

Katolikerna använde denna översättning för att peka på det 'avfall' som föregick på 1500-talet genom reformationen. Omvänt, år 1611, när King James Bible utkom, ändrade översättarna de tidigare översättningarna från 'departure' till 'avfall' för att peka på den katolska kyrkan och dess lära som det stora avfallet. Det var alltså inte studier eller betydelsen av ordet apostasia som avgjorde detta, utan användningen som ett motstånd mot den katolska kyrkans lära

Skygglapparteologi

För att få Post-trib-läran att gå ihop måste man både bortse från och tillägga skriften ett antal saker:

Man måste tillämpa ersättningsteologi och sätta in församlingen på Israels plats, där man tar Herrens löften och kallelse för Israel under den sista årsveckan. Man ser bort från Herrens eget ord om att den sjuttionde och sista årsveckan är för Israel och det judiska folket. Det betyder att man måste ersätta de 144 000 utvalda judarna, martyrerna och den grupp människor som kommer levande ut ur vedermödan (Upp kap 7) och göra dessa till församlingen.

Man måste samtidigt bortse från att uppräckelsen är "imminent", och att församlingens väntan och kallelse alltid har varit att vänta på Kristus från himlen. Allt utslag av imminens är uteslutet om det först ska ske några tecken.

Man måste se bort från att de 24 äldste redan är i himlen och har fått sin nådalön innan det första sigillet bryts.

Man måste också se bort från ordets kraftiga löften om att församlingen ska bli sparad från Guds vrede, och inte i, genom eller under den.

Man måste också se bort från församlingens totala frånvaro i Uppenbarelseboken från kapitel 6–19, vilket bekräftar församlingens uppryckande.

Man måste utesluta Herrens ord som visar att Herren inte kan döma de rättfärdiga tillsammans med de orättfärdiga, där Lot är ett tydligt exempel.

Man blir tvungen att bortse från det tidsgap som måste finnas mellan uppryckelsen och Jesu synliga återkomst för att döma denna värld.

Man blir tvungen att jämföra den vedermöda som alla kristna lever i, vårt lidande för evangeliet, med vedermödans lidande.

Man blir tvungen att placera Guds vrede endast i slutet av vedermödan vid Jesu synliga återkomst.

Man blir tvungen att gå på kompromiss med Guds löften om att helvetets portar aldrig skulle bli församlingen övermäktig, då Antikrist får makt att besegra församlingen under vedermödans tid.

Man måste tillsido se den totala avsaknaden av styrkande ord och löften om evigt liv för den som håller ut och ger sitt liv under vedermödans lidande, eller löften om kraft under Antikrists regering.

Man måste framför allt förhålla sig till att Jesu egen brud, som är köpt med hans eget blod, där straffet och priset redan är betalt, ska dömas tillsammans med de orättfärdiga genom Guds domar. Detta skulle resultera i att uppryckelsen av Jesu brud skulle bestå av ett mycket fåtal människor, då nästan alla människor omkommer genom de domar som går ut i världen, och människan återigen blir lika sällsynt som dyrbart guld från Ofir (Jes 13:12)."

Avslutning

Det är inte det nådens evangelium som predikas under vedermödan, utan istället evangeliet om riket. Detta evangelium predikas av de 144 000 utvalda

judarna, som kommer att förkunna Messias upprättelse av det messianska riket. Nådens evangelium, som vi känner det, avslutas i och med att församlingens tidsålder avslutas.

Martyrerna ber också Gud om att hämnas på sina fiender. Detta är heller inte den troendes vittnesbörd under församlingens period. Vi ber inte att Gud ska hämnas våra fiender; vi ber Gud om att frälsa alla människor (Rom 12:19). De två vittnena får också makt att hämnas på och straffa sina fiender.

Församlingens uppryckande var en hemlighet tills Paulus fick den förmedlad till församlingen. Därför hör vi inte Jesus undervisa om uppryckelsen. Jesus predikar uppståndelse på den yttersta dagen och sin synliga återkomst för Israel.

Daniel 9 visar tydligt att den sjuttionde årsveckan är för Israel och Jerusalem, inte för församlingen. Genom att blanda ihop Guds program för Israel och församlingen blir det fel. Genom många bibelord lovar Herren oss att församlingen inte ska drabbas av vredesdomen, utan bli frälst från den. Vredesdomen, eller Herrens dag, är hela den 7-åriga perioden. Församlingen ska därför uppryckas innan den sista årsveckan börjar, precis som Filadelfiaförsamlingen skulle bli bevarad från prövningens stund.

Efter kapitel 3 i Uppenbarelseboken finner vi inte längre församlingen mellan kapitel 6 och 19, som också är vedermödan på 7 år. Vi ser heller inte den helige Ande som är tätt knuten till församlingen. När den helige Ande som bor i de frälsta, är borta från jorden, är det fritt fram för Antikrist och hans regi. Den enda kyrka som är kvar är skökan.

Vi hittar inget belägg för att församlingen ska gå igenom vedermödan, men tvärtom blir den bevarad från den. Vi ska vänta och ha Jesu Kristi dag levande i våra hjärtan. Vedermödan, eller Jakobs nöd, är till för dem som bor på jorden. Israel och judarna kommer att prövas på ett speciellt sätt, för att se om de vill erkänna Jesus som Messias eller inte. Antikrist, i sin tid, kommer

att vara Guds tabernakel, som också är församlingen. Församlingen är redan representerad i himlen vid vedermödans start genom de 24 äldste. När Herren vänder tillbaka till jorden i Upp 20, är församlingen tillsammans med änglarna med för ändetiden."

Församlingen i Tessalonika

2 Tessalonikerbrevet 2:1-12 - Församlingen i Tessalonika hade blivit skrämda av falska lärare som undervisade att Herrens dag, med allt vad den innebär av vrede och vedermöda, redan hade börjat. Det verkar till och med som att någon hade sänt falska brev och utgett sig för att vara Paulus för att ge brevet auktoritet. Paulus varnar kraftigt för denna falska förkunnelse och börjar undervisa om sanningen angående denna "Herrens dag".

För det första hade Paulus i 1 Tessalonikerbrevet 1:10 lovat församlingen att Jesus skulle frälsa dem från den kommande vredesdomen. Därför var deras förskräckelse så mycket större när de plötsligt trodde att de var mitt i den. Paulus lugnar dem och förmedlar till församlingen att Herrens dag inte kan inledas före det att syndens människa, det vill säga Antikrist, först har trätt fram. Han understryker att detta inte kan ske innan "den som håller igen" först har blivit borttagen (enligt den danska översättningen: "först tas bort").

Vem eller vad håller igen?

Vers 4-8 handlar om Antikrist och den som håller honom tillbaka så att han inte kan träda fram. Vi skriver nu år 2025 och kan konstatera att den/han som håller tillbaka fortfarande finns kvar, eftersom Antikrist ännu inte har trätt fram. Det som håller igen beskrivs både som "det" och "han". Ordet "Ande", som i den helige Ande, översätts till "pneuma" på grekiska, vilket är ett ord i intet-kön.

Eftersom den helige Ande samtidigt är Gud, blir han också beskriven som "han". Det har funnits många gissningar om vad eller vem som håller Antikrist tillbaka, men den som både är neutrum och maskulin kan inte vara

någon annan än den helige Ande. Den helige Ande är tätt knuten till församlingen och har varit det sedan pingstdagen i Apostlagärningarna 2. I Gamla Testamentet verkade den helige Ande också på jorden, men istället uppifrån. På samma sätt kommer han att verka under vedermödan.

Den helige Ande kommer i vedermödan att fortsätta verka i människor men från uppräckandets stund, från ovan. Därför ser vi inte den helige Ande representerad efter kapitel 3 i Uppenbarelseboken. I breven till de sju församlingarna hör vi dessa ord: "Den som har öron, må höra vad Anden säger till församlingarna." Efter kapitel 3, som handlar om församlingens uppräckande, är det inte längre den helige Ande som talar. I Uppenbarelseboken 13:9 står det: "Den som har öron, må höra." Det är inte heller den helige Ande som kommer med olika frälsnings- och domsbudskap till människor under vedermödan; det kommer istället att göras av änglar (Upp 14:6-7).

När församlingen blir uppräckt, har den helige Ande ingen plats att verka utifrån längre, eftersom församlingen är det enda tempel som Gud känner till idag (1 Kor 3:16). Den enda församling som är representerad under vedermödan är skökoförsamlingen, och i den kan den helige Ande inte verka.

Vedermödans skördetid

Matt. 13:36-43 - Sedan lämnade Jesus folket och gick hem. Hans lärjungar kom då fram till honom och sade: "Förklara liknelsen om ogräset i åkern för oss." Han svarade: "Den som sår den goda säden är Människosonen. Åkern är världen. Den goda säden är rikets barn, ogräset är den ondes barn. Fienden som sådde det är djävulen. Skörden är tidens slut, och skördemännen är änglar.

När Jesus undervisar om ändetiden, och denna tidsålders slut så liknar och jämför han den med skördetiden som judarna så väl kände till. Skördetiden

innehåller olika faser som vi kan jämföra och överföra till ändetiden och vedermödans tid.

Den sista skörden

Upp 14: 14-16 – Och jag såg, och se: ett vitt moln, och på molnet satt en som liknade en människoson. På sitt huvud hade han en krona av guld, och i sin hand en skarp skära. Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med stark röst till honom som satt på molnet: "Räck ut din skära och skörda, för skördetiden har kommit och jordens skörd är mogen." Han som satt på molnet lät då sin skära gå över jorden, och jorden skördades.

Ände- och skördetiden avslutas med den stora skörden, då Herren skär över jorden och jorden skördas. Det är en beskrivning av troende judar och hedningar som församlas inför Jesu tron i Jerusalem. Det här är den sista insamlingen som sker innan vi går in i tusenårsriket.

Förstlingskärvan

3 Mos 23:10 - När ni kommer in i det land som jag ger er och ni bärgar in dess skörd, skall ni ta den kärve som är det första av er skörd och bära den till prästen.

3 Mos 23:14 - Ingenting av den nya skörden, varken bröd, rostade ax eller korn av grönskuren säd, skall ni äta förrän på den dagen, inte förrän ni har burit fram offergåvan åt er Gud.

Jak 1: 18-19 - I kraft av sin vilja födde han oss på nytt genom sanningens ord, för att vi skulle vara en förstlingsfrukt bland dem som han har skapat. Detta vet ni, mina älskade bröder.

Herren är tydlig med att församlingen är förstlingsfrukten eller förstlingskärvan. Innan något av skörden användes eller togs skulle förstlingskärvan först bäras in till prästen.

Broder Tage Bergman skriver följande om denna förstlingsfrukt:

"Förstlingskärvan är en bild på oss som förstfödda och friköpta. Den är även en bild på uppryckandet. Vi rycks upp och möter Jesus i skyn, och han för oss till sig i sin Faders hus [kamrar], där han har berett rum åt oss (Joh. 14:2). Där är vi tills vreden [vedermödan] har gått över jorden. Detta är det första som händer i skördetiden [vedermödan], innan något annat skördas. Vedermodan kan inte börja innan detta har ägt rum."

Uppryckande före vedermödan

Om vi kan lita på Jesu ord där ändetiden liknas vid en skördetid och församlingen är en förstlingsfrukt, hur kan då församlingen först skördas i slutet av denna skörd? Det är med andra ord en omöjlighet.

Det första som händer innan man skördar något av den mogna skörden, är att man bär fram förstlingsskörden till prästen, vilket är en bild på uppryckandet av församlingen som sker innan vedermödans början. När vedermödan börjar, är förstlingsfrukten framburen till Herren och göms i hans kamrar tills vreden har gått förbi (Jes 26:19).

Vid den sista trumpetens ljud

2 Mos 30:14 - Var och en som tas upp bland de mänstrade, den som är tjugo år gammal eller mer, ska ge detta som en offergåva åt Herren. Den rike ska inte ge mer och den fattige inte mindre än en halv sikel när ni ger offergåvan åt Herren som lösen för ert liv.

Ordet "sikel" betyder lösen eller förlossning och motsvarar cirka 8 gram silver. I detta sammanhang var ett halvt sekel den offergåva som skulle ges

som lösesumma för ens liv. Silver var också ett av de byggnadsmaterial och metaller som Herren befälde Israels barn att använda vid konstruktionen av tabernaklet. Silver är även en symbol för Herren Jesus, något rent som ger förlossning. Därför finner vi inga bibelställen som beskriver silver i himlen, då Jesus betalade priset på korset och blev vårt lösen.

Shofar

Jes 6:8 - När Josua hade sagt detta till folket, gick de sju prästerna som bar de sju basunerna av bagghorn i väg framför Herren och blåste i basunerna medan Herrens förbundsark följde efter dem.

När vi läser bibeln och Herren talar om att blåsa i horn eller basun, används oftast samma ord, även om det kan ha olika betydelser. I den engelska översättningen görs ingen skillnad och där används ordet "trumpet", medan den svenska översättningen är mer specifik med två olika ord: "trumpet" och "basunljud".

I den hebreiska grundtexten hänvisas till två olika instrument som används för att blåsa på givna tidpunkter: ett horn gjort av en bagge (strongs 7782) och en trumpet gjord av silver (strongs 2689).

Shofaren , djurhornet, används ofta vid Herrens högtider, som exempelvis under Rosh Hashanah, det judiska nyåret, för att markera fastans avslutning och under Jom Kuppur. Det är också det horn som Herren uppmanar att blåsa vid ny- och fullmåne på högtidsdagar (Psalm 81:4). Shofar blåstes för att symbolisera att Gud var evig och att de var undergivna Hans auktoritet.

Två silvertrumpeter

4 Mos 10:1 - Herrentalade till Mose. Han sade: 2 "Gör dig två silvertrumpeter, i hamrat arbete ska du göra dem. Du ska använda dem när församlingen ska sammankallas och när lägren ska bryta upp. 3 När man stöter i dem båda ska hela församlingen samlas hos

dig vid ingången till uppenbarelsetältet. 4 Men när man stöter bara i den ena, ska furstarna, huvudmännen för Israels ätter, samlas hos dig. 5 När ni blåser en larmsignal, ska de läger som ligger österut bryta upp. 6 Och när ni blåser larmsignal för andra gången, ska de läger som ligger söderut bryta upp. När lägren ska bryta upp ska man blåsa larmsignal.

Men Herren gav också Moses besked om att göra ett annat slags blåsinstrument, nämligen två silvertrumpeter. Dessa skulle inte göras av djur, på samma sätt som Shofaren, men i stället av hamrat arbete av människors händer. Dessa två trumpeter gjorda av silver hade också en helt annan funktion än den tidigare. De skulle dels användas när församlingen skulle sammankallas och lägret bryta upp eller när man blåser larmsignal.

Det var översteprästens uppgift att blåsa i dessa trumpeter och kunde inte utföras av några andra som inte var av prästlinjen. Jesus är vår överstepräst och bara Herren själv kan blåsa i denna trumpet för att kalla hem sin församling.

Det här är en blåsning som kallar Guds folk till samling och möten med Gud. Den sista basunens (trumpet) ljud är en sådan samling. Senare kommer vi att se att det blåsinstrument som Herren kommer använda är just denna saliga trumpet.

Ingången till uppenbarelsetältet

Upp 4:1 - Därefter såg jag, och se: en dörr stod öppen i himlen. Och rösten som jag först hade hört tala till mig som en basun sade: "Kom hit upp, så ska jag visa dig vad som måste ske efter detta."

När det blåstes till samling genom silvertrumpeterna skulle israelsbarn samlas vid ingången till uppenbarelsetältet där Herren talade och mötte människan, ett slags mötestält.

Det här en fantastisk bild på det som vi en dag kommer att uppleva genom uppryckandet, men som också liknar det som Johannes fick lov till att uppleva. Johannes hörde Guds röst kalla på honom som en basun (trumpetljud). Han kom i Anden och blev uppryckt till himlen där han såg en öppen dörr. Johannes såg med andra ord dörren (ingången) till själva himlen (tabernaklet).

Det som är intressant här är att det ord (basun) som används i grundtexten är ordet "salpigx" och översätts egentligen med "trumpet". Strong's förklarar ordet ytterligare:

"En krigstrumpet" som modigt tillkännager Guds seger (besegrar Hans fiender). I GT användes trumpeter för att kalla Guds folk till krig och för att tillkännage seger som åstadkommits av Honom. Det vill säga, en militär signal som förkunnade att Herren inspirerade och gav kraft åt segern på sina folks vägnar."

Det krigsinstrument som texten refererar till som används i strid är de två silvertrumpeter i GT. Den var den trumpet som användes för att slå alarm.

Vid den sista basunens ljud

1 Kor 15:51 - Se, jag säger er en hemlighet: Vi ska inte alla insomna, men vi ska alla förvandlas, 52 i ett nu, på ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga, och vi ska förvandlas

Här använder Paulus samma ord i grundtexten som i Upp kap 4, nämligen ordet "salpigx" som inte hänvisar till den Shofar som blir blåst i vid Herrens högtider, men den trumpet man använder när Guds folk skulle församlas och varnas. Det betyder att det ord som egentligen ska användas här är ordet trumpet i stället för basun. Det kan också peka på att Herren inte hämtar sin församling på en högtidsdag (Herrens högtider) men i stället på en helt "normal" dag utan förvarning. Hade det nu varit en Shofar, så kunde det peka

på att Herren hämtar sin församling på en judisk högtid. Det här återstår till
förtolkning, då det finns många olika meningar omkring det.

Avslutning

Herren, vår eviga överstepräst, har tillsidosatt en silvertrumpet som han själv
kommer att blåsa i på en given tidpunkt. Då kommer Herren förkunna en
samling för Guds folk och möte med sig själv. Trumpeten representerar
Herren som det rena och fullkomliga lösen för våra liv och bara han kan blåsa
till samling. Så snart Jesus har blåst i sin trumpet kommer vi att stå vid en
himmelsk dörr. En dörr som står vidöppen och klar till att ta emot oss
tillsammans med alla de heliga, där vi gemensamt kan tåga in i det
himmelska.

Vid den sista trumpetens ljud!

Inspirerande texter

Den smala vägen

Min vandring med dig går på den smala vägen. Den här vägen är oansenlig,
obetydlig och utan den här världens prakt. På den vägen finns människor
med olika bakgrunder och förutsättningar, men som alla har omfamnat Guds
nåd och gripit frälsningens hopp.

Det är en vandring som inte alltid kommer att bli den lättaste. Ibland går den
genom dödsskuggans dal. Ensamhet, synd, mörker och fruktan prövar att ta
modet från dem som vandrar på den vägen. Missmodiga tankar prövar att
bita sig fast, att jag är övergiven, överlämnad och står själv i stridens kamp.

På varje sida av den smala vägen är det bara mörker, och det kan bara
beskrivas som svart. Herren ber mig ömt om att vara mitt på vägen och vara
lyhörd för hans röst. Han ber mig att inte lockas bort från den väg som jag en
gång har börjat på, och inte se mig tillbaka. Han har ju tagit min hand, och

han upprätthåller mig. Han har lovat att hålla hårt fast i min hand utan att släppa taget. Varje steg jag tar närmare löfteslandet och i varje situation jag befinner mig i, viskar Herren med sin milda och uppmuntrande röst: "Jag är med dig." "Jag kommer aldrig att svika eller överge dig." "Lita helt och fullt på mig." "Jag är med dig alla dagar intill tidens slut."

Jag kan inte alltid se vart vägen bär, men ljuset från himlen, Herrens röst och glansen från den gyllene staden är där alltid för att leda mig. Hoppet om att vi snart är där bär oss framåt och ger oss mod på vår resa.

Men jag har blicken fäst på dig och mot mitt eviga hem. Tanken om en evighet med dig gör att denna tids lidande väger lätt. Jag är en främling i den här världen, på väg mot mitt hemland, det himmelska Jerusalem.

På väg till det himmelska Jerusalem

1 Kor 2:9 -Men vi känner, som Skriften säger, vad ögat inte har sett och örat inte hört och människohjärtat inte kunnat ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom.

Det finns en stad långt ovan molnen, och det finns en himmelsk och fullkomlig boning som vår Frälsare och Herre har förberett åt sin brud. Han lämnade oss motvilligt, bara för att gå bort och förbereda en plats åt oss. Driven av sin kärlek och i sin längtan att vara tillsammans med oss för alltid, har han förberett det allra bästa för sitt folk. Det är något som är helt obeskrivligt, och som samtidigt är ett uttryck för hans villkorlösa och eviga kärlek.

Vi är på väg till ett land vi aldrig har sett, och till en stad vi bara har hört talas om. Men tanken på vår kommande frälsning och denna ljuvliga plats ger oss tro, hopp och styrka att fortsätta vår vandring. Den ger kraft att uthärda de djupaste dalar och de mörkaste platser. Löftet och hoppet om vårt hemland brinner klart som en fackla, och den lyser upp vår väg.

Långt ut i horisonten kan vi skåda det eviga ljuset. Vi kan känna värmen, och vi kan höra tonen från den himmelska staden. Detta ljus växer sig större ju närmare vi kommer, och tonen blir allt klarare i styrka och kraft. Härligheten och den heliga Guds närvaro som vilar över staden får oss att falla ner på våra knän. En överväldigande glädje och tacksamhet fyller våra hjärtan över tanken att vi snart är framme och att vi äntligen ska få tåga in genom dess portar.

Det himmelska bröllopsbordet

Du har förberett en bröllopfest, och du har ett bröllopsbord som står dukat och klart. På en bestämd plats finns en tom stol med mitt namn på, som är reserverad och sparad för mig. Där kommer jag en dag att sätta mig ner och känna djup tacksamhet över att just jag fick nåd att vara med. Jag kommer att titta ut över detta sällskap och se miljoner av andra själar som sitter med vid samma bord. Det är gäster som, på samma sätt som jag, har tackat ja till denna inbjudan. Det är människor som har varit på vandring mot detta bröllop under väldigt lång tid, men som äntligen har kommit hem och nått sitt mål.

Det är du som är festens mittpunkt, och även om samtalen går vitt och brett och vi talar tillsammans och ger vårt vittnesbörd, så går blickarna ständigt tillbaka på dig. Vi kan helt enkelt inte låta bli. Vi är dragna och betagna av dig i all din härlighet, och vi är fullständigt förlorade i din kärlek. Även om vi är miljoner och åter miljoner till denna himmelska fest, så vet vi att du känner oss var och en på ett särskilt sätt, och du talar precis och direkt till var och ens hjärta.

Det är en högtidsstund och en festlighet som är utan jämförelse. Flera ligger på sina knän i helig vördnad och tillber, medan andra jublar i upprymdhet över Guds godhet och nåd. Vi når ett crescendo, där inte bara gästerna, utan också änglarna, djuren, träden och hela den himmelska skaran ger dig

tillbedjan och ära, på en och samma gång. Det är en tillbedjan och en lovsång som stiger i klarhet och som aldrig tycks ta slut.

Jag är med till den himmelska festen, och jag är tacksam. Tacksam över Guds nåd, och för att Herren för många år sedan skrev mitt namn i Livets bok med sitt eget dyrbara blod och förseglade den med sitt eget sigill. Jag är tacksam för att jag är hans och han är min. Tacksam för att jag äntligen sitter till bords i mitt himmelska hem.

Skapad för ett evigt liv i himlen

1 Kor 15: 51-52 - Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförganglighet, och då skola vi bliva förvandlade.

Snart en dag, och vid den sista basunens ljud, kommer jag att förvandlas. Jag kommer att bli överklädd med en ny härlighetskropp, skapad för ett evigt liv i himlen. Denna förgängliga kropp jag har kommer att uppstå i härlighet och kraft, och kommer att bli lik den min frälsare har.

Här på jorden dör jag som en jordisk människa, men jag har hopp om att en dag uppstå som en himmelsk. Jag dör ofullkomlig, men kommer att uppstå som fullkomlig. Vi dör med sjukdom, synd och nöd, men vi kommer att uppstå till ett evigt liv utan tårar, frestelser och död. Det är mitt dyrbara hopp, min glädje och min tröst. Min dyrbare frälsare kommer snart, och han kommer att förvandla oss, och vi kommer att bära den himmelska människans bild.

Mest av allt längtar jag efter att jag äntligen kommer att få se Herrens härlighet med mina fysiska ögon, och jag kommer att få röra och omfamna honom med mina händer. Jag kommer för första gången att få höra honom tala ljuvligt till mina öron, och jag kommer att få känna och andas hans

härlighet. Framför allt kommer min mun att tillbe och lovsjunga min underbare skapare och frälsare i all evighet. Det är vår kropps förlossning och vår kommande härlighet.

Låt mig få höra basunens ljud

”Blås i basunen, Herre, och låt mig få höra dess ljud. Låt mig få höra det ljud som vittnar om din återkomst och min kommande härlighet. Låt ljudet höras från öst till väst, och låt det fylla himlen med kraft. Låt det bli en proklamation för ditt folk, men också för fiendens hela härskara.

Låt denna världsmakt skaka, och låt dem få erfara att ditt folks vedermöda är slut, och att vi är ett folk de inte längre kan nå. Låt fienden få veta att du tänker döma den här världen, och att ditt folk är gömda i dina kamrar, bevarade från din vrede och denna vredestid. Låt basunens ljud få bli en proklamation som förkunnar din eviga seger över mörkret, att nedräkningen har börjat, och deras dagar är räknade. Låt fienden få veta att Herren har all makt i all evinnerlig tid, och att makten, äran och väldet tillhör Dig och ingen annan.

Trösta, Herre, ditt folk, att deras vandringstid är slut. Trösta ditt folk, att vi aldrig någonsin kommer att vara åtskilda igen, förenade för evigt i din oföränderliga kärlek. Trösta ditt folk, att allt är iordningställt och klart, att borden är dukade och bröllopfesten kan få sin början.

Kom och ta mig till en plats där inte mörkret kan nå mig. Kom och ta mig till den plats där ingen sjukdom och plåga kan nå min kropp. Ta mig till den plats där varje del av min kropp är genomsyrad och omsluten av din härlighet och kärlek. Till den stad där gräset, blommorna och träden sjunger och tillber skaparen över allt. Där man kan höra de eviga tonerna, lovsånger som ingen människa någonsin har hört. Blås, Herre, blås, och låt det ljuda.”

Jag har kämpat den goda kampen

2 Tim 4: 7-8 – Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar hans återkomst.

”Herre, låt mig förstå att din tillkommelse är nära. Öppna mitt hjärtas ögon, så att jag förstår det hopp och den härlighet du har kallat mig till. Uppflamma min längtan efter förlossningens dag, och tänd en eld i mitt hjärta. Låt inte den här världen släcka den, och låt den aldrig tyna ut.

Jag glömmer allt som är omkring mig, och jag sluter mina ögon. I mitt inre ser jag mitt slutmål, den himmelska staden, och dig, min Herre, i all din härlighet och kraft. Jag fortsätter att gå, och jag sträcker mig mot det som ligger framför. Jag släpper allt som hindrar och tynger, och jag jagar mot målet för att vinna mitt segerpris och min segerkrans.

En dag kommer du att lägga en krona på mitt huvud. Du kommer att sätta en ring på mitt finger och en helig klädnad på min kropp. Du kommer att torka varje tår från min kind, och viska i mitt öra att du gör allt nytt. Du kommer att säga välkommen hem till mångtusende änglar, till alla de heliga och till ett evigt liv i Guds närhet. Till sist kommer du att säga de ord jag har längtat efter att höra sedan den dag jag blev född. Dessa ord, som har präglat och genomsyrat mitt liv och varje steg jag har tagit: ”Väl gjort, du gode och trogne tjänare, välkommen in i min Faders glädje.”

Kom hit upp

Den röst som en gång talade ljus i mörkret och skapade liv i universum ur tomma intet, kommer en dag att ropa mitt namn. Samma röst, som för två tusen år sedan ropade på Lazarus att komma ut ur graven och tog honom tillbaka från döden, kommer en dag att kalla mig att komma ”Hit upp”.

Det är samma röst som en gång talade och befälde vågorna på Genesarets sjö att vara stilla, och som mycket snart kommer att hälsa mig välkommen hem och tala tröstande och kärleksfulla ord i mitt öra.

Hans röst är som stora vatten, fylld med makt och auktoritet. Hans befallning fyller universums ändar, där skapelsen vittnar om hans makt. Samtidigt är hans röst fylld med kärlek och omsorg, och en tröst och balsam för min själ. Herrens mun talar ord som min själ längtar efter att höra, och han talar direkt till mitt hjärta och helt utan förbehåll. Han känner mitt hjärta, och mitt innersta är blottat, avklätt och naket inför honom. Han tar mitt hjärta, beskyddar det och håller det i sin hand.

”Jag kommer för att hämta dig hem till mig, för att du ska vara där jag är. Du är köpt med mitt blod, och du tillhör mig. Du är min och jag är din. Du är skapad för mig, till mig, och för att vi ska ha gemenskap och vandra tillsammans i all evighet. Låt blicken, din uppmärksamhet och ditt hjärta vara fäst på mig i den korta tid som är kvar. Låt inte den här världen stjäla din uppmärksamhet, och låt inget stjäla den första kärleken till mig. Med evig kärlek har jag älskat dig, och jag har fäst mitt namn vid dig. Du är kallad, utvald och förutbestämd till en evighet tillsammans med mig. Jag har en härlighet i beredskap för dig, långt större än du kan be eller tänka, och något som ingen människa tidigare någonsin har sett eller hört. En kort tid, så kommer jag. Jag kommer ner för att hämta dig.”

Vi varnar och slår larm

Hab 2:1 - Jag ska stå på min vaktpost och ställa mig i tornet. Jag vill spana för att se vad han ska tala till mig, vilket svar jag ska få på min klagan.

Vakna, alla väktare! Böj era öron till Herren, sätt trumpeten för er mun, och låt budskapet om Herrens tillkommelse gå ut.

Vi slår larm, och vi varnar den här världen för en "helig visitation" från Gud. Vi höjer vår röst och proklamerar att tiden är snart slut. Vi profeterar om en mörk tid som kommer att gå ut över vår värld, och att det gäller för Guds folk att hålla sig vakna i den sena midnattstimmen.

Väktare, varna för att "Himmelriket är nära", och att Herren kommer i makt och härlighet. Varna för att tiden är nu, att en syndaflod är på väg, och att frälsning bara finns i Jesu frälsande ark. Varna och tala ömt – mana med Guds kärlek till varje avfälligt hjärta att komma tillbaka till Herrens väntande famn. Låt folket förstå att Herrens brud förbereder sig genom överlåtelse och genom att avkläda oss den här världens sätt.

Den himmelska sången

Upp 5: 9-10 – Och de sjöng en ny sång: "Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt köpt oss till Gud av alla stammar och språk, folk och folkslag. Du har gjort oss till kungar och präster åt vår Gud, och vi skall regera på jorden."

Det finns en sång som Herren har givit dig och lagt i ditt hjärta. Det är en sång som ingen människa ännu har sjungit eller hört tonerna av. Den är född och finns bevarad i den himmelska världen. Den väntar på oss och är en himmelsk lovsång, som är given och dedikerad till Herrens utvalda och förlösta skara. Det är en sång som rör Guds hjärta, och som änglarna bara drömmer om att kunna ta del av och vara en del av.

Men det är bara människor som är förlösta från detta jordeliv som kan ta del av och sjunga den här sången. Människor som har blivit renade med Lammets dyrbara blod, själar som har tagit Jesu seger på korset och gjort den till sin. Sången är given till de människor som är kallade, förutbestämda och utvalda före jordens grundval blev lagd – människor som är frälsta av Guds nåd och som har sina namn skrivna i livets dyrbara bok. Snart, mycket

snart, kommer vi att få lov att lovsjunga i historiens största allsång – en lovsång och en hyllning till Jesus Kristus, det slaktade lammet.

Uppryckandets ögonblick

Jag var igång med mina göromål som jag brukade, och mina tankar var fokuserade på just det jag var igång med. Solen hade gått upp på morgonen som den brukade, och vädret var varken fint eller dåligt. Inga särskilda tecken på himlen vittnade om denna enastående och unika händelse, som snart skulle ske lite senare på dagen. Det är inte alltid att jag hinner, men just den här morgonen fick jag tid att lyfta mina händer mot Herren. På samma sätt som jag brukade göra, tackade jag Herren för hans närstående tillkommelse och gav uttryck för att jag längtade efter hans återkomst. Det var med andra ord en ganska vanlig dag, och intet tydde på att just den här dagen skulle bli annorlunda.

Men ändå kom det inte som en överraskning. I många år hade vi sett stora tecken på himlen och på jorden. De människor som hade bejakat dessa tecken kunde se dem intensifiera, i ett allt mer stigande crescendo. Vi upplevde att vi i lång tid hade balanserat på kanten till vedermöda och mörka tider. Man fick en visshet om att den här världen aldrig någonsin skulle bli densamma igen – och att den rörelse som hade satts igång skapade en mäktig virvelvind och en ström som inte kunde stoppas. Vi var på väg in i något avgörande, och det fanns ingen väg tillbaka.

Men när det väl hände, så var det ändå mer överraskande och mer överväldigande än mänskliga ord kan beskriva. Mina tankar blev störda av ett mäktigt ljud, som mest av allt lät som ett kraftigt och intensivt basunljud. Det var svårt att säga om ljudet kom utifrån eller inifrån, men jag fick upplevelsen av att det fyllde hela mig och hela min varelse. Det var ett ljud jag helt enkelt inte kunde undgå att uppleva eller höra, och det fick min fulla uppmärksamhet. Det var heller inget tvivel om vad ljudet innebar. Jag visste omedelbart att detta basunljud inte var av denna värld, att det var något

övernaturligt och att syftet var Herrens återkomst. I just det ögonblicket visste jag med säkerhet att tiden för uppräckandet och församlandet till honom äntligen hade kommit.

Samtidigt, och utöver det alltomfattande basunljudet, kunde jag höra Herren kalla med en röst så stark och så mäktig, att det inte var något tvivel om att det var Herren själv som proklamerade för sina barn, furstar och väldigheter, att han hade stigit ner från tronen för att hämta sina barn. På trots av den väldiga auktoriteten, och med rösten som ett dånande vattenfall, blev jag inte rädd. Glädjen, hoppet och förväntan spreds med ljusets hastighet i mitt inre, och varje cell i min kropp ropade ut efter Herren. Hela händelsen gick säkert väldigt snabbt, men jag upplevde det som att tiden och denna världens klocka stannade till. Jag fick lov att kliva ut ur den här världens tid och rum, och kunde uppleva allt vad som hände i just detta ögonblick.

Långsamt började jag stiga uppåt, och det kändes som en stormvind eller virvelvind hade tagit tag i mitt liv och sög mig upp mot taket. Taket kunde inte hålla mig tillbaka; jag gick rakt igenom och omedelbart var jag ute i luften och med hastig fart på väg mot skyn. Samtidigt som jag lyftes upp mot himlen, började min kropp att förvandlas. Det kändes som eld omslöt mig, och den rörde sig från mitt huvud ned till mina fötter. Det var en eld som både renade, helade och brände bort allt som var kvar från detta jordeliv. Efter den renande elden kom Guds härlighet över mig. Den omslöt mig och formade sig som en klädnad runt min kropp. Denna härlighetsklädnad var skapad för himlen, och den sken som solen på en klarblå himmel. Resten av min kropp genomgick samma förvandling, och Guds härlighet genomsyrade hela mig. Det var ett faktum att det som tidigare var hade dött, och något nytt, unikt och helt fantastiskt hade blivit till.

När jag tittade mig omkring såg jag tusentals människor som hade ryckts upp på samma sätt som jag. Dessa liknade eldsbloss, som lyste upp och skapade en mäktig syn på himlens sky. Alla dessa frälsta själar färdades samma väg och mot samma mål. Tillsammans for vi genom himlens sky och ut i himlens

universum, där vi för ett ögonblick stannade till. Som en paus på vägen, där vi alla skulle samlas innan vi fortsatte till vårt gemensamma mål. Runt omkring oss fanns miljontals av himlens änglar, som omslöt oss och gav Herren ära för hans mäktiga gärningar. Men allas ansikten var vända mot en bestämd person. Helt automatiskt drogs vår blick mot den Evige, mot honom som har ett ansikte som solen när den skiner i all sin kraft. Hans huvud och hår var vitt som snö, och hans ögon var som mäktiga eldslågor. Hans höfter och nedåt såg ut som eld, omgiven av ett kraftfullt och bländande sken. Han var omgiven av en härlighet som man normalt inte kan utstå eller se med sina naturliga ögon.

Ögonblicket vi hade väntat på hade äntligen hänt – Jesus hade kommit tillbaka precis som han hade lovat. Han hade upprest de döda, och vi tillsammans med de heliga hade församlats hos Jesus. På en ögonblickssekund hade han tagit oss till sig, rört och förvandlat våra liv. Det här var vår kropps förlossning, vårt barnskap och vårt himmelska hopp. Tacksamhet, tacksägelse och glädje fyllde mitt hjärta. Efter en lång vandring var jag äntligen hemma. Jag hade kämpat den goda kampen. Jag hade bevarat tron och fullbordat mitt lopp, och nu låg Herrens segerkrans i förvar för mig.

Evighetens morgon randas

"Herre, jag kan inte helt förstå vad en evighet med dig betyder. Jag kan inte helt begripa att jag ska vara i din närhet och härlighet för alltid. Med mitt mänskliga förstånd är tanken på evig gemenskap med dig fullständigt obegriplig. Det är långt utöver vad jag kan be eller tänka! Men jag längtar, hungrar och sträcker mig efter det. Hur kommer det att vara att äntligen få se dig i all din härlighet och prakt? Hur kommer det att vara att komma inför din tron och tillbe tillsammans med änglar och himmelska varelser? Hur kommer det himmelska Jerusalem att vara, i all sin skönhet och härlighet?"

Evighetens morgon randas. Dess ljus bryter ut och skiner på mitt ansikte. En ny tid kommer snart att få sin början, och en annan tid kommer snart att få sitt slut. Vi står på tröskeln till vårt himmelska land och Lammets bröllopsfest. På väg mot en tid utan sorg och utan tårar, förutom de som kommer av glädje, tacksamhet och djup beundran. Se, han kommer – och han har sin lön med sig för att ge åt var och en efter hans gärningar.

Till en stad jag är på vandring

Upp 3:12 - Den som segrar skall jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig lämna det. På honom skall jag skriva min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt eget nya namn.

På muren i det nya Jerusalem står det änglar med basuner vid sin mun. De har lyft dem och är klara till att blåsa en sista gång. Vi är nära nu, och bara en liten bit kvar, så är vi där. Snart kommer den sista basunen bli ljuda, och himmelens port kommer att öppnas. Vi kommer då att tåga in, tillsammans med människor från alla folk och stammar.

För första gången då, går vi in i det nya Jerusalem, den härliga staden, och vårt kommande hem. Vi är på väg mot ett hemland vi aldrig har sett, och till en stad vi bara har läst och hört om. Där finns Guds tron och all hans härlighet, en plats där hela atmosfären är fylld av hans ljuvlighet.

Han tröstar mig, och torkar varje tår från min kind. Han sätter en krona på mitt huvud, och en segerkrans om min hals. Han gör mig till en pelare i sitt tempel, och skriver stadens namn på min panna. Han ger mig sitt underbara löfte, att jag aldrig någonsin ska lämna denna plats igen.

Framför tronen

Jag står framför tronen, klädd i vita kläder, med segerkransen i min hand. Hela Kristi brudeskara, som består av alla pånyttfödda människor, har varit inför Kristi domstol och fått lön efter sina gärningar och efter sin trofasthet mot Herren under sitt liv på jorden.

Allt det som inte var från Gud, och varje område där vi inte byggt våra liv på Herren, är nu borta, uppbränt och tillintetgjort. Det som är kvar är endast det som är rent, sant och det som har evighetsvärde. Våra korta liv på jorden är över, och vi har fullbordat våra lopp. Nu står Guds folk på tröskeln till evigheten tillsammans med änglarna, de heliga och Herren själv.

Herrens ansikte skiner som solen, och hans röst är som stora vatten. När han talar, lyssnar universum och stjärnorna böjer sig efter hans ord. Hans röst är långt mycket mäktigare än det största vattenfall, men samtidigt mjuk som balsam för min själ.

Varje ord han talar penetrerar mitt hjärta och genomströmmar mitt liv med fullkomlig kärlek, nåd och liv. För första gången upplever jag en gränslös och villkorlös kärlek, och jag känner mig fullkomligt accepterad, älskad och fullständigt fri. All annan skönhet jag tidigare har upplevt bleknar i jämförelse med hans och det jag ser.

Jesus stryker sina händer över mitt ansikte. När han gör det försvinner varje jordisk tanke och varje smärtsamt minne som jag upplevt i min vandring på jorden. Kvar är endast frid, glädje och en evig tacksamhet till Herren. Änglarna blåser i sina trumpeter i ett stigande crescendo. De 24 äldste och de fyra väsendena faller ner på sina knän och lägger sina kronor på marken. Tillsammans med hela himlens härskara stämmer de upp i ett enstämmigt lov till Herren.

En ny lovsång börjar ljuda i himlen. Den här gången är det de 24 äldste som sjunger, och hela Guds församling tillber och sjunger med. Det är de

återlöstas sång, som bara de som har upplevt korset och kraften i Jesu försoning i sina liv kan sjunga med på. (Upp 5:9)

”Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, ty du har blivit slaktad, och med ditt blod har du åt Gud köpt oss från alla stammar och språk, folk och folkslag. Du har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt vår Gud, och vi ska regera på jorden.”

Konungens återkomst

Upp 19: 11-16 - Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet. Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv, och han var klädd i en mantel som var doppad i blod, och hans namn är Guds Ord. De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne. Ur hans mun kom ett skarpt svärd som han ska slå folken med, och han ska styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Kungarnas Kung och herrarnas Herre."

Israel har, tillsammans med den här världen, upplevt historiens värsta tid någonsin. Det är en värld som har upplevt ett inferno av krig, naturkatastrofer, sjukdomar och nöd. Mitt i allt detta elände, som inte tycks ha haft någon ände och som nära nog har utrotat hela jordens befolkning, har historiens värste diktator härjat i de sista 3,5 åren.

Det är en man som har utropat sig själv till Gud, och som har tvingat jordens befolkning i knä, och som själv har krävt all tillbedjan. Hans karriär började väldigt lovande med ett fredsfördrag med Israel, och Mellanöstern såg äntligen ut att få den fred den så länge förtjänat. Men de sista 3,5 åren har varit allt annat än ett helvete för det judiska folket. Allt sedan den dag han

skändade templet och förbundet blev brutet, har han varit en besatt man som är driven av en enda tanke: att utrota det judiska folket och fullständigt förstöra den judiska nationen.

En splittrad nation

Israel har sedan början av den stora nöden varit en splittrad nation. De som stödde Antikrist i hans planer och i hans agenda, och de som valde att fly för sina liv ut i öknen. De som flydde hade valt att lyssna på det profetiska ordet från de två vittnena och de 144 000 beseglade judarna, och visste att tiden var kommen för att fly ut i öknen.

De som inte valde att fly ut i öknen, och därmed inte fick Guds beskydd, upplevde en fruktansvärd tid av motstånd och förföljelse. Det är ett folk och en nation som är på väg att se sin dröm om en tryggad framtid gå i upplösning. Men när det ser som mest fruktansvärt ut, och allt mänskligt hopp är ute, i den stund då judarnas hopp endast står till den Messias som de har hört så mycket om de sista åren, väljer de att ropa ut till honom som kan frälsa dem – så sker ett mirakel.

Konungen kommer

På himlens sky kan man se människosönens tecken, och en man komma ridande på en vit häst. Han bär en mantel som är doppad i blod, och på hans höft står det: "Konungarnas Konung, och Herrarnas Herre."

Han är utan jämförelse, och liknar ingenting som den här världen förut har sett. Hans ögon är som eldslågor, han har ett svärd i sin mun, och han är fylld med kraft och auktoritet. Det är Messias som vänder tillbaka till räddning för sitt folk, och han dömer och strider i rättfärdighet (Upp 19:11). Men han är inte ensam. Med honom följer de himmelska härskarorna, som också kommer ridande på vita hästar, klara till strid.

Satans nederlag

I det ögonblicket vet Satan att hans tid är över. Han har arbetat och lagt planer utifrån den sista årsveckan, och han vet mycket väl att efter den stora nöden är hans tid förbi. För 3,5 år sedan blev han nedkastad från himlarymden, som har varit hans bas i många tusen år. Men i de sista åren, efter att han blev nedkastad på jorden, har han gått omkring som ett rytande lejon för att uppsluka, förvirra och förstöra så mycket som möjligt.

Men det blir en kort strid. Med Herrens blotta ord blir fienden besegrad, och Antikrist, tillsammans med den falske profeten, blir levande kastade i eldsjön. På Herrens befallning kommer en ängel från himlen och Satan blir tillfångatagen, nerkastad och låst inne i avgrunden för de nästa 1000 åren.

På ett ögonblick förändras allt. Den smorde konungen kommer tillbaka, och fienden kan ingenting göra åt saken. Bara ett enkelt accepterande av att allt är slut.

Jesus kommer snart!

